№ 9. Warszawa, dnia 26 marca 1925 r. Rok VII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną 83 grosze, poleconą 1 zł 13 groszy. Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03. tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Administracja „Dzien. Urzęd." zawiadamia, iż wyszedł z druku „Skorowidz do Dzien. Urzęd. Min. Skarbu za 1924 rok" i jest do nabycia w Administracji, Rymarska 3, pokój Nr. 90 w cenie 1 zł., z przesyłką pocztową zwyczajną 1 zł. 08 gr., poleconą 1 zł. 38 gr.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę za kwartał II-gi 1925 r., która wynosi z przesyłką pocztową 5 zł.

TREŚĆ.

Przepisy ogólne.

280.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 18 lutego 1925 roku

w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 1 lipca 1924 r. o szacowaniu przedmiotów majątkowych oraz sposobu księgowania przy sporządzaniu bilansów owarcia w złotych (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 612), oraz zmiany rozporządzenia z dnia 21 września 1924 r. o ustanowieniu komisji dla dokonywania szacunku przedmiotów majątkowych przy sporządzaniu bilansów otwarcia w złotych (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 863).

Na podstawie § 3 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 czerwca 1924 r. o bilansowaniu w złotych oraz określeniu w złotych kapitałów własnych przedsiębiorstw obowiązanych do prowadzenia ksiąg handlowych (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 542) zarządza się co następuje:

§ 1. § 3 rozporządzenia z dnia 1 lipca 1924 r. otrzymuje brzmienie następujące:

1) Wartość nieruchomości, maszyn, urządzeń technicznych i wogóle przedmiotów nieprzeznaczonych do zbytu, a potrzebnych do prowadzenia przedsiębiorstwa z wyłączeniem surowców, półfabrykatów i materjałów pomocniczych winna być określona w kwocie, nieprzekraczającej ceny nabycia, przeliczonej na złote z uwzględnieniem stanu używalności na dzień bilansowy.

2) Na wniosek osób zainteresowanych może być dokonane oszacowanie urzędowe przedmiotów majątkowych, wymienionych w ust. 1 niniejszego paragrafu.

3) W wypadku ustalenia wartości przedmiotów majątkowych w drodze oszacowania urzędowego może być do bilansu otwarcia wstawiona najwyżej wartość oszacowania bez względu na cenę nabycia.

4) Za cenę nabycia objektów nabytych za akcje lub udziały własne, względnie wniesionych jako aport, przyjmuje się cenę nabycia tych objektów przez zbywcę, względnie oszacowanie urzędowe (ust. 2 niniejszego paragrafu).

§ 2. § 4 rozporządzenia z dnia 1 lipca 1924 r. uzupełnia się w sposób następujący:

Przy uwzględnieniu jednakże wypadków, przewidzianych ust. 4 § 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 542).

§ 3. § 6 rozporządzenia z dnia 1 lipca 1924 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„Wartość walut zagranicznych oraz należności i zobowiązań w tych walutach winna być obliczona podług przeciętnego kursu giełdowego“.

§ 4. Przedsiębiorstwa, mające zobowiązania w walutach zagranicznych zaciągnięte jednak przed wojną o ile spłata tych zobowiązań została rozłożoną na mocy układu z wierzycielami na raty amortyzacyjne, mogą do bilansów otwarcia w złotych bez uszczuplenia kapitału własnego przyjąć po stronie aktywów, do wysokości tych zobowiązań, pozycję do stopniowego umorzenia.

Pozycja ta winna być umarzaną równolegle w terminie płatności zobowiązań.

O ile pozycja do stopniowego umorzenia dosięga połowy kapitału własnego przedsiębiorstwa — aż do czasu umorzenia tej pozycji przedsiębiorstwo nie powinno wypłacać dywidendy, o ile zaś pozycja ta nie dosięga połowy kapitału własnego, dywidenda może wynosić najwyżej 6 od sta rocznie.

Paragraf niniejszy nie ma zastosowania do przedsiębiorstw bankowych.

§ 5. Ustęp a) § 3 rozporządzenia z dnia 21 września 1924 r. skreśla się.

§ 6. Do ustępu 2 § 4 rozporządzenia z dnia 21 września 1924 r. dodaje się na końcu: „oraz współczesne koszty budowy z uwzględnieniem zużycia“.

§ 7. Zdanie pierwsze § 5 rozporządzenia z dnia 21 września 1924 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„Wynagrodzenie dla rzeczoznawców ustala się w ten sposób, że o ile szacunek nie przekroczy 2.000.000 zł. wynagrodzenie wynosić będzie 1 zł. od tysiąca, o ile zaś szacunek przekroczy powyższą kwotę — od przewyżki liczone będzie 50 gr. od tysiąca.

Najniższe wynagrodzenie wynosi 500 zł.“.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*

(Dz. U. Rp. z 6/III 1925, Nr. 21 poz. 151).

Podatki bezpośrednie.

281.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 7 lutego 1925 r.

w sprawie przekazania miejskiej komisji szacunkowej wymiaru państwowego podatku dochodowego na obszarze m. Łodzi, oraz poruczenia magistratowi m. Łodzi poboru i ściągania tegoż podatku.

Na zasadzie art. 128 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1923 Nr. 77, poz. 667), oraz art. 43, punkt 5 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, po. 747), zarządza się, co następuje:

§ 1. Czynności komisji szacunkowych, przewidziane w części pierwszej art. 31 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1923 Nr. 77, poz. 607), a dotyczące ustalenia dochodów, podlegających opodatkowaniu na rok podatkowy 1925, oraz wymiar podatku dochodowego na tenże rok dla osób fizycznych i spadków wakujących (nieobjętych), tudzież osób prawnych, nieobowiązanych do publicznego składania rachunków, o ile miejscem opodatkowania wspomnianych podmiotów podatkowych jest w myśl art. 29 powołanej ustawy o państwowym podatku dochodowym obszar m. Łodzi, przekazuje się miejskiej komisji szacunkowej, wybranej przez radę miejską m. Łodzi.

§ 2. Pobór i ściąganie państwowego podatku dochodowego w r. 1925 od wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia płatników na obszarze m. Łodzi porucza się magistratowi m. Łodzi.

§ 3. Miejska komisja szacunkowa składa się z przewodniczącego, dwóch zastępców, mianowanych przez Ministra Skarbu, delegata Skarbu Państwa, wyznaczonego przez prezesa izby skarbowej w Łodzi, tudzież z dwunastu członków i tyluż zastępców, wybranych przez radę miejską m. Łodzi z grona płatników podatku dochodowego.

Delegatowi Skarbu Państwa służby narówni z przewodniczącym miejskiej komisji szacunkowej prawo zgłaszania protestów przeciw uchwałom miejskiej komisji szacunkowej w terminie dwutygodniowym od dnia powzięcia uchwały (art. 68 powołanej ustawy o państwowym podatku dochodowym).

Przy wyborze członków i zastępców członków miejskiej komisji szacunkowej mają zastosowanie postanowienia ostatniej części art. 33, oraz art. 37—39 powołanej ustawy o państwowym podatku dochodowym.

§ 4. Ustalenie dochodów, podlegających opodatkowaniu, uskutecznienie wymiaru podatku dochodowego, nakładanie grzywien i kar pieniężnych, oraz załatwianie odwołań przez miejską komisję szacunkową i jej przewodniczącego odbywać się powinno ściśle według postanowień obowiązujących w tym względnie ustaw i wydanych na ich podstawie rozporządzeń Ministra Skarbu.

§ 5. Prawa i obowiązki urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych w mieście Łodzi, związane z wymiarem na rok podatkowy 1925 podatku dochodowego na obszarze m. Łodzi w zakresie działalności komisyj szacunkowych, względnie ich przewodniczących, tudzież dotyczące poboru podatku dochodowego przechodzą na magistrat m. Łodzi. Natomiast prawa i obowiązki, wynikające z postanowień działu II powołanej ustawy o państwowym podatku dochodowym pozostają nadal w kompetencji wymienionych wyżej urzędów skarbowych.

§ 6. Niezałatwione sprawy wymiarów podatku dochodowego za lata 1922, 1923 i 1924 przekazuje się komisji szacunkowej, utworzonej na zasadzie niniejszego rozporządzenia.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. Nr. 19 z dnia 28 lutego 1925 r., poz. 140).

282.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 lutego 1925 r.

wydane, w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych oraz Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych w sprawie przyjmowania na poczet podatku majątkowego listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego.

Na podstawie art. art. 58 p. c), 67 i 90 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 746) oraz §§ 6 i 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. w sprawie zmiany w ustawie z dn. 10 czerwca 1921 roku w przedmiocie utworzenia Państwowego Banku Rolnego o(Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 450), zarządza się, co następuje:

§ 1. Podatek majątkowy może być wpłacany 8% listami zastawnemi Państwowego Banku Rolnego, serji I, opiewającemi na złote w złocie, z 31-letnim terminem umorzenia, względnie zobowiązaniami Banku do wydania listów tej serji po zabezpieczeniu pożyczek hipotecznych, uzasadniających w myśl statutu Banku emisję listów.

Listy te (zobowiązania) przyjmowane będą na poczet podatku majątkowego po kursie 80 za 100.

§ 2. Serja I 8% listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego (§ 1 nin. rozp.) będzie emitowana w ogólnej kwocie 43.750.000 zł.

§ 3. W wypadkach sprzedaży Państwowemu Bankowi Rolnemu lub parcelacji przy pomocy tego Banku nieuchomości ziemskich w związku z podatkiem majątkowym, właściwe władze podatkowe I instancji będą odraczać właścicielom tych nieruchomości terminy płatności podatku majątkowego na okres czasu niezbędny do uzyskania listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego, nie dłużej jednak, niż na jeden rok.

Powyższe odroczenia będą udzielane na podstawie zaświadczeń Państwowego Banku Rolnego.

§ 4. Rozporządzenie z dnia 16 lipca 1924 r. w sprawie przyjmowania na poczet podatku majątkowego listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 634) uchyla się.

Zobowiązania Państwowego Banku Rolnego dotychczas powstałe na mocy powołanego

rozporządzenia z dnia 16 lipca 1924 r. będą skonwertowane na 8% listy zastawne, wypuszczone na zasadzie niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

Minister Reform Rolnych:

(—) *W. Kopczyński.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

(—) *Janicki.*

(Dz. U. R. P. z dn. 7.III 1925 r. Nr. 22, poz. 156).

283.

OKÓLNIK L. DPO. 1795/III

w sprawie całkowitego zawieszenia poboru państwowego podatku przemysłowego, przypadającego od obrotów, osiąganych z eksportu cukru, pochodzącego z kampanji 1924/1925.

Do wszystkich Izb Skarbowych.

Wskutek uchwały Komitetu Ekonomicznego Ministrów z dnia 9.II 1925 r., zawiesza się całkowicie pobór państwowego podatku przemysłowego, przypadającego od obrotów, osiąganych z eksportu cukru, pochodzącego z kampanji 1924/1925 r.

Powyższą ulgę należy stosować do obrotów, osiągniętych z eksportu cukru, wywiezionego w czasie od dnia 1-go marca 1925 r.

Przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, pragnące z tej ulgi korzystać, winny ściśle przestrzegać postanowień okólnika Nr. 38 L. DPO. 751/III, a ponadto przechowywać przy „księdze towarów eksportowanych" zaświadczenie akcyzowego organu skarbowego, że wywieziony cukier, dla którego ulgi żądają, pochodzi rzeczywiście z kampanji 1924/1925 r.

Warszawa, dnia 28 lutego 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *G. Czechowicz,*

Dyrektor Departamentu.

Opłaty stemplowe.

284.

OKÓLNIK L. DPO. 1403/VII

w sprawie opłat stemplowych, które mają płacić spółdzielnie.

Do wszystkich Izb Skarbowych i do Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego w Katowicach.

W dniu 1 kwietnia 1925 r. wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej ustawa z dnia 11 grudnia 1924 r. o opłatach stemplowych, które płacić mają spółdzielnie (Dz. Ust. R. P. Nr. 1 z r. 1925, poz. 2).

W związku z tem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że:

A. Spółdzielnia nie podlega opłacie 2% od wpłat na udziały:

1) jeżeli według statutu i faktycznie rozciąga działalność podstawową wyłącznie na członków;

2) jeżeli rozciąga wprawdzie działalność również na osoby, nie będące członkami, ale albo:

a) członkowie nie otrzymują żadnych nadpłat i zwrotów, dywidenda zaś od udziałów nie przekracza normy, wskazanej w art. 57 ustawy o spółdzielniach, albo też

b) nadpłaty i zwroty, przypadające na nie-członków, spółdzielnia przelewa w całości do funduszu zasobowego lub innego funduszu, nie podlegającego według statutu podziałowi między członków.

B. W myśl art. 4, punktu a) tej ustawy, uwolnione są od opłat stemplowych w szczególności następujące dokumenty:

1) oświadczenia (deklaracje) w przedmiocie przystąpienia do spółdzielni, oraz deklaracje co do dalszych udziałów (art. 17 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733);

2) przyjęcie do spółdzielni (art. 20 ustawy o spółdzielniach);

3) rachunki, stwierdzające należności spółdzielni, za towary, dostarczone członkowi (w szczególności też wpisy w książeczkach zakupów), o ile nie są wystawione przez związek spółdzielni dla spółdzielni - członka;

4) rachunki, stwierdzające należność członka za towary sprzedane spółdzielni lub oddane jej do komisowej sprzedaży, o ile nie są wystawione dla związku spółdzielni przez spółdzielnię, będącą członkiem tegoż związku;

5) poświadczenia odbioru w przedmiocie:

a) wpłat na udział (art. 16 i 21 ustawy o spółdzielniach);

b) zwrotu udziału (art. 27 tejże ustawy);

c) dopłat i ich wzrotu (ustępy 2 i 5 art. 58 tejże ustawy);

d) wypłaconego udziału w zyskach (art. 57 tejże ustawy);

e) należności spółdzielni za towary, dostarczone, lub dostarczyć się mające członkowi, albo należności członka za towary, oddane spółdzielni do komisowej sprzedaży (choćby członek był spółdzielnią), w szczególności znaczki, wydawane przez spółdzielnię celem kontroli zakupów członkowskich;

f) sum, wypłaconych przez spółdzielnię członkowi w zamian za towar jej zwrócony;

g) poświadczenia odbioru, które spółdzielnia kredytowa wydaje członkom w przedmiocie całkowitej lub częściowej spłaty pożyczki lub w przedmiocie uiszczenia odsetek;

h) w przedmiocie zastawu, danego spółdzielni kredytowej przez jej członka na zabezpieczenie udzielonej mu pożyczki.

Przepisy, zawarte w punktach 3 i 4 oraz w punkcie 5 pod lit. e), dotyczą tylko przypadków, w których sprzedaż lub zakupno towaru przez spółdzielnię, mieści się w granicach jej działalności, określonej statutem.

C. Działalność związkowa, o której mowa w art. 7 ustawy, polega między innemi — na doskonaleniu urządzeń spółdzielni i przejawia się w dostarczaniu spółdzielni przez związek ksiąg i formularzy do prowadzenia rachunków, plakatów propagandystycznych, czasopism i broszur treści spółdzielczej i t. p. Wynikające stąd rachunki i pokwitowania są od opłaty stemplowej zwolnione.

D. Nadto na podstawie art. 22 powołanej ustawy i w związku z okólnikiem z dnia 17 listopada 1924 r. L. DPO. 6678/VII Ministerstwo Skarbu poleca zaniechać wymiaru opłat i kar stemplowych (podwyżek) w przypadkach, kiedy opłaty i kary miałyby być wymierzone spółdzielniom, ich członkom lub związkom, oraz zrzeszeniom, wymienionym w art. 117 ustawy z dn. 29 października 1920 r. w spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733), **z powodu naruszenia** przez nie przepisów obowiązujących do dnia 31 marca 1925 r., o ile te opłaty i kary przypadają bądź od umów o przystąpienie do spółdzielni lub o zwiększenie udziałów, bądź od dokumentów, wymienionych w art. 4 i 7 nowej ustawy; niniejsze zarządzenie zaniechania wymiaru nie dotyczy jednak obligów i weksli. Niebawem zostanie wydane rozporządzenie wykonawcze do art. 5, 19 i 21 powyższej ustawy.

Warszawa, dnia 26 lutego 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *G. Czechowicz*,

Dyrektor Departamentu.

285.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 lutego 1925 r.

w przedmiocie zmiany przepisów o opłatach stemplowych od obligów oraz od koncesyj do prowadzenia domu bankowego lub kantoru wymiany.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dnia 7-go kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach) (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315), art. 1 i 3 ustawy z dnia 19 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1065), zarządza się, co następuje:

§ 1. Postanowienia ustępu c) pozycji 19 oraz ustępu a) pozycji 32 taryfy stemplowej, wydanej rozporządzeniem b. Gen. Gubernatora Warszawskiego z dnia 19 lipca 1916 r. (Dz. rozp. Nr. 40, poz. 127), jak również ustępu drugiego punktu 2 pozycji 36 austrjackiej taryfy należytościowej z dnia 13 grudnia 1862 r. (Dz. p. p. Nr. 89), rozciąga się niniejszem na cały obszar Rzeczypospolitej.

§ 2. W myśl postanowień, powołanych w § 1, należy w razie emisji obligacyj (w szczególności też listów zastawnych lub obligacyj fundowanych) uiścić opłatę w wysokości ½% od wartości nominalnej każdej obligacji.

Osoba, która wypuszcza obligacje, ma uiścić opłatę powyższą przed ich wręczeniem pierwszemu nabywcy. Jeśli instytucja kredytowa, udzieliwszy pożyczki w obligacjach, które sama wydała i nie oddawszy ich dłużnikowi w posiadanie fizyczne, odkupuje te same obligacje odrazu od dłużnika, wówczas ma uiścić opłatę przed wypłaceniem gotówki, należącej się dłużnikowi za skup obligacyj.

Obligi (skrypty dłużne), któremi dłużnik stwierdza otrzymanie pożyczki w obligacjach od osoby, która obligacje wydała, nie podlegają opłacie stemplowej.

§ 3. Na obszarze b. dzielnicy austrjackiej przestają obowiązywać: punkt 2-d pozycji 11, ustęp trzeci punktu 2 pozycji 36 oraz uwaga 5 do pozycji 55 taryfy należytościowej z dnia 13 grudnia 1862 r. (Dz. p. p. Nr. 89); art. III ustawy z dnia 10 lipca 1865 r. (Dz. p. p. Nr. 55); § 6 ustawy z dnia 27 grudnia 1905 r. (Dz. p. p. Nr. 213) oraz art. XVI ustawy z dnia 8 sierpnia 1910 r. (Dz. p. p. Nr. 149).

Instytucje kredytowe, którym przyznano uwolnienie od opłat na mocy powołanych trzech przepisów ustawowych z lat: 1865, 1905 i 1910, będą zwolnione od opłat co do tych obligacyj tylko, które począwszy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wypuszczą na podstawie skryptów dłużnych, wystawionych przed owym dniem.

Ustawa z dnia 22 grudnia 1901 r. (Dz. p. p. Nr. 4 z 1902 r.) obowiązuje nadal.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 7.III 1925 r. Nr. 22, poz. 155).

Monopol tytoniowy.

286.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 4 lutego 1925 r.

w przedmiocie uzupełnienia ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409).

Art. 1. W art. 60 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47. poz. 409), dodaje się nowy ustęp następującej treści:

„Postanowienia artykułu niniejszego dotyczą również pracowników biurowych, którzy pracowali w wykupionych przez Państwo fabrykach i zakładach przynajmniej 6 miesięcy bez przerwy bezpośrednio przed wykupieniem i których pobory w ostatnim miesiącu przed wykupieniem nie przekraczały 600 zł. miesięcznie“.

Art. 2. Na pokrycie wydatków, wynikających z art. 1 niniejszej ustawy, mają służyć dochody z monopolu tytoniowego.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. Nr. 19 z dnia 28 lutego 1925 r., poz. 137).

Monopol spirytusowy.

287.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 lutego 1925 roku

o ustaleniu cen za spirytus, odpędzony w kampanji 1924/25 roku.

Na mocy art. 10 i art. 99 ustawy z dnia 31 lipca 1924 roku o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 756), zarządza się, co następuje:

§ 1. Podstawową cenę 1 hektolitra spirytusu 100% surowego, odpędzonego w gorzelni rolniczej, wypalającej w ciągu kampanji 700 hl. 100% spirytusu, loco wagon na stacji kolejowej towarowej, względnie statek na przystani, znajdujących się w najbliższej odległości od gorzelni rolniczej, ustala się w następującej wysokości:

Dla gorzelni rolniczych wojew. warszawskiego na zł. 61.50.

Dla gorzelni rolniczych wojew. łódzkiego na zł. 60.50.

Dla gorzelni rolniczych wojew. kieleckiego na zł. 61.50.

Dla gorzelni rolniczych wojew. lubelskiego na zł. 60.

Dla gorzelni rolniczych wojew. białostockiego na zł. 59.50.

Dla gorzelni rolniczych wojew. poznańskiego na zł. 59.

Dla gorzelni rolniczych wojew. pomorskiego na zł. 60.

Dla gorzelni rolniczych okr. adm. wileńskiego na zł. 63.50.

Dla gorzelni rolniczych wojew. nowogródzkiego na zł. 61.50.

Dla gorzelni rolniczych wojew. poleskiego na zł. 62.50.

Dla gorzelni rolniczych wojew. wołyńskiego na zł. 61.50.

Dla gorzelni rolniczych wojew. krakowskiego na zł. 60.50.

Dla gorzelni rolniczych wojew. lwowskiego na zł. 58.

Dla gorzelni rolniczych wojew. stanisławowskiego na zł. 58.

Dla gorzelni rolniczych wojew. tarnopolskiego na zł. 58.50.

Dla gorzelni rolniczych wojew. śląskiego na zł. 63.50.

§ 2. Do powyższych cen dolicza się lub też potrąca się od nich dodatki, względnie potrącenia według art. 11 ustawy o monopolu spirytusowym.

§ 3. Za spirytus, odpędzony przez gorzelnie drożdżowe, potrąca się od podstawowej ceny, ustalonej dla gorzelni rolniczych, 10%. za spirytus zaś odpędzony w innych gorzelniach przemysłowych — 17.5%. Jeżeli gorzelnia przemysłowa nie zużytkowała całego wywaru, natenczas potrąca się dodatkowo jeszcze 10%.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 5. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. Nr. 19 z dnia 28 lutego 1925 r., poz. 141).

288.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 2 marca 1925 r.

w przedmiocie ustalenia cen sprzedażnych spirytusu i wódek monopolowych.

Na mocy art. 99. 21, 22 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. Ustaw Nr. 78, poz. 756) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Od dnia 15 marca 1925 r. obowiązują poniżej podane ceny sprzedażne jednego hektolitra 100% spirytusu monopolowego wydawanego w składzie wyznaczonym przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego:

I. a) za spirytus oczyszczony do wyrobu wódek czystych . . . . 567 zł.

b) za spirytus oczyszczony do wyrobu wódek gatunkowych oraz do wzmacniania wina i soków . 644 zł.

c) za spirytus oczyszczony na cele domowe, domowo - lecznicze i naukowe, do wyrobu cukierków i t. p. przedmiotów spożywczych do naczyń odbiorcy . 730 zł.

d) za spirytus oczyszczony dla aptek, szpitali oraz do masowej fabrykacji środków galenowych . . . . 567 zł.

e) za spirytus oczyszczony do wyrobu pachnideł, wszelkiego rodzaju kosmetyków i esencji . 200 zł.

f) za spirytus do fabrykacji eteru 75 zł.

g) za spirytus do wyrobu octu . 65 zł.

h) za spirytus nieoczyszczony do wyrobu sztucznego jedwabiu . 48 zł.

i) za spirytus do wyrobu środków leczniczych syntetycznych, do wyrobu mydeł oraz wszystkie inne cele przemysłowe, aniżeli wyżej wymienione . . . . 105 zł.

j) za spirytus podwójnie oczyszczony i filtrowany o 15 zł. drożej od cen powyższych.

II. Za 1 hektolir objętościowy spirytusu skażonego ogólnym środkiem skażającym (denaturat):

a) mocy 92° . . . . 55 zł.

b) mocy 95° . . . . 57 zł.

§ 2.

Cenę sprzedażną czystych wódek monopolowych wraz z butelką, obowiązującą od dnia 15 marca 1925 r. określa się jak następuje:

	1 litr	0,75 l.	0,6 l.	0,5 l.	0,3 l.	0,25 l.
a) mocy 45%						
w hurcie	3 05	2,29	1,85	1,56	0,96	0,80
w detalu	3,50	2,63	2,14	1,79	1,10	0,92
b) mocy 40%						
w hurcie	2,73	2,05	1,65	1.38	0,84	0,71
w detalu	3,14	2,36	1,90	1,59	0,97	0,82

Detaliczna cena wódek czystych sprzedawanych przez przedsiębiorców prywatnych nie może przekraczać w myśl art. 23 ustawy o monopolu spirytusowym powyższych cen detalicznych więcej niż o 10%.

W wypadku używania przez fabrykantów wódek czystych naczyń innej pojemności aniżeli wyżej wymienione, cena wódek w tych naczyniach winna być odpowiednio ustosunkowaną do cen powyższych.

§ 3.

Od dnia 15 marca 1925 r. obowiązują poniżej podane ceny sprzedażne spirytusu butelkowanego na lece domowo - lecznicze:

	1 litr	0,6 litr.	0,5 litr.
a) mocy 92%			
w hurcie	6,50	3,91	3,28
w detalu	7,25	4,36	3,65
b) mocy 95%			
w hurcie	6,71	4,04	3.38
w detalu	7,50	4,50	3,77

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 marca 1925 r.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

289.

OBWIESZCZENIE

Ministra Skarbu z dnia 2 marca 1925 r. w przedmiocie ustalenia zapotrzebowania D. P. M. S. na spirytus surowy w okresie od dnia 4 października 1924 r. do dnia 31 grudnia 1925 r. włącznie.

Na zasadzie art. 58 Ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. Ust. 78, poz. 756) ustalam ogólną ilość spirytusu surowego, jaką odebrać winna D. P. M. S. na pokrycie zapotrzebowania krajowego w okresie od dnia 4 października 1924 r. do dnia 31 grudnia 1925 r. włącznie na 880.000 hl., a to 836.000 hl. — z produkcji gorzelni rolniczych i 44.000 hl. — z produkcji gorzelni przemysłowych pomiędzy poszczególne gorzelnie.

Podziału powyższej ilości dokona D. P. M. S. zgodnie z p. 1 i 2 art. 58 cytowanej na wstępie ustawy.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

290.

OKÓLNIK L. 4678/D. A. M. W. a.

w sprawie odstępowania spirytusu innym fabrykom.

Do Izby Skarbowej — Wydział IV (wszystkie) Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego, Wydz. Skarbowy w Katowicach.

Zarządzeniem z dnia 9.II.23 r., L. 1093 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 4, p. 90), wyjaśniono, że fabrykom wódek przysługuje prawo odstępowania spirytusu innym fabrykom. Zwraca się uwagę, że na mocy art. 1 ust. o monop. spir. tylko D. P. M. S. jest uprawniona do sprzedaży spirytusu, powołane przeto na wstępie zarządzenie stało się bezprzedmiotowem, a fabrykanci wódek mogą jedynie przerabiać u siebie nabyty w tym celu spirytus, bez prawa odstępowania go do przerobu innym wytwórniom.

Warszawa, dnia 3 marca 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dr. Głowacki*,

Dyrektor Departamentu.

291

OKÓLNIK 16 III. D. P. M. S.

w sprawie przesyłki i kosztów zwrotu za przewóz beczek.

Do wszystkich Zakładów Rektyfikacyjnych, Izb Skarbowych, Dyrekcji Okręgów Skarbowych, Urzędów Akcyz i Monopoli, oraz do Organizacji Producentów Spirytusu.

Dostawa próżnych beczek dla gorzelń. Zmieniając dotychczasowe zarządzenia w sprawie frankowania próżnych beczek dla gorzelń, Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego poleca niniejszem wszystkim zakładom rektyfikacyjnym na podstawie obwieszczenia D. P. M. S. z dnia 6-go lutego r. b. L. 1193/II w przedmiocie ustanowienia taryfy za używanie beczek do przewozu spirytusu surowego („Monitor Polski" Nr. 32, poz. 127), wysyłać próżne beczki do gorzelń bez opłacania przewoźnego. Wskutek tego wszelkie koszty za przewóz próżnych beczek, począwszy od załadowania na wagon, zobowiązane będą uiszczać odbiorcze gorzelnie na następujących warunkach:

1. Koszty przewozu za beczki Skarbowe ponosi w całości gorzelnia, przyczem Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego kosztów tych nie zwraca. Za równorzędne beczkom skarbowym uważa się beczki Rektyfikacji, które na mocy Umowy rektyfikacyjnej pełnią służbę dla Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

2. Koszty przewozu za beczki, stanowiące własność gorzelń, wykłada gorzelnia na rachunek Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego. Należność, powstałą z tego tytułu, zwraca Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego gorzelniom po ukończeniu kampanji na podstawie osobnej likwidacji, do której winny być załączone oryginalne listy przewozowe.

3. Zakłady rektyfikacyjne obowiązane są ładować transporty beczek najtańszym sposobem, przy użyciu drobnicy, o ile chodzi o mniejsze ilości beczek, zaś półwagonowe lub całowagonowe, o ile ładunek zawiera większą ilość beczek. Za ładunki, uskutecznione w sposób nieprawidłowy, ponosić będą odpowiedzialność Rektyfikacje. Koszty za zwózkę, bocznicę, postojowe, podstawienie wagonu i t. p. obciążać będą rachunek Rektyfikacji i nie mogą być włączone do właściwych kosztów przewozu.

Wtórniki listów przewozowych na próżne beczki winny być przechowane przez Rektyfikacje do dyspozycji Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia odbioru niniejszego okólnika Nr. 16/III. z tem zastrzeżeniem, że wszelkie wtórniki listów przewozowych na transporty próżnych beczek, które dotąd wysłane zostały przez Rektyfikacje w stanie frankowanym, winny być natychmiast przesłane Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Natomiast zarządzenia powyższe nie naruszają w niczem obowiązku Rektyfikacji wykładania na rachunek Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego kosztów przewozowych za transporty, nadchodzące z gorzelń za surówkę.

Warszawa, dnia 12 lutego 1925 r.

Dyrektor:

(—) *Dr. Podkomorski.*

292

OKÓLNIK 17/III. D. P. M. S.

w sprawie translokacji spirytusu i ubytków przy odstawach spirytusu z gorzelń.

Do wszystkich Zakładów Rektyfikacyjnych oraz Izb Skarbowych.

Translokacje. Nawiązując do okólnika Nr. 1/III z dnia 30-XII 1924 r., Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego przesyła zakładom rektyfikacyjnym jednocześnie pod opaską zapas formularzy:

1. Na translokacje rektyfikatu Nr. 25-a (kolor czerwony).

2. Na translokację poślednich gatunków Nr. 25-b (kolor czerwony).

3. Na translokację surówki Nr. 25-c (kolor żółty).

4. Na translokację spirytusu skażonego Nr. 25-d (kolor zielony),

do właściwego użytku przy odbiorze transportów translokowanych z jednej rektyfikacji do drugiej, lub do składnicy spirytusu monopolowego. Formularzy tych należy użyć również w tym wypadku, jeżeli dyspozycja lub zlecenie Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego oznaczone jest zgóry „translokacja".

Ubytki przy odstawach spirytusu z gorzelń. Na podstawie art. 5 ust. 2 Ustawy o Monopolu Spirytusowym, odbiór spirytusu z gorzelń następuje według stwierdzeń na miejscu odbioru w Rektyfikacji. Tem samem wszelkie ryzyko transportowe ponosi przedsiębiorca gorzelni, a Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego asygnuje do wypłaty należność tylko za taką ilość spirytusu, którą otrzymał zakład odbiorczy. Ponieważ leży w istotnym interesie przedsiębiorcy gorzelni, aby o każdym nadmiernym zaniku drogowym był niezwłocznie zawiadomiony, Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego poleca wszystkim zakładom, odbierającym spirytus z gorzelń, aby w każdym wypadku, w którym stwierdzono ubytek spirytusu, bądź to z kradzieży, uszkodzenia, wycieku lub t. p. przesyłały natychmiast odpis urzędowego protokółu przedsiębiorcy gorzelni. Ponadto dołączyć należy jeden odpis do poświadczenia odbioru dla Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Warszawa, dnia 12 lutego 1925 r.

Dyrektor:
(—) *Dr. Podkomorski.*

293.

OKÓLNIK Nr. 18/IV D. P. M. S.

w sprawie cen spirytusu i warunków sprzedaży.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego, Dyrekcji Okręgów Skarbowych, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zawiadamia, że rozpoczęta została sprzedaż spirytusu na cele, domowe, naukowe i lecznicze (Ustawa o Monopolu spirytusowym, D. U. R. P., poz. 756, art. 22) z Rozlewni w Warszawie—Praga, ul. Ząbkowska Nr. 27/31, w butelkach, pojemności 0,6, mocy 92%.

Spirytus Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego sprzedawać będzie hurtownikom, względnie detalistom, posiadającym koncesję na handel trunkami i dodatkowe uprawnienie, udzielone przez Władze skarbowe II instancji, w myśl okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 30-go stycznia r. b.. L. 1859/25 W. A. Detaliści sprzedawać będą spirytus osobom, które otrzymały zezwolenia władz skarbowych, w myśl cytowanego okólnika. Cena fabryczna butelki spirytusu 0,6 oznaczoną została na zł 3 gr. 73; cena detaliczna zaś wynosi zł. 4 gr. 36.

Ceny rozumieją się loco wagon Warszawa-Wileńska.

Przy zamówieniach pełnych ładunków wagonowych, Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego bonifikuje hurtownikom przewóz kolejowy.

Za skrzynie i opakowanie D. P. M. S. liczy odbiorcom ustanowioną cenę.

Chcąc uprzystępnić sprzedaż spirytusu, D. P. M. S. udziela hurtownikom 6-io tygodniowego bezprocentowego kredytu, po złożeniu odpowiedniej gwarancji hipotecznej lub bankowej.

Przy zamówieniach obowiązuje wpłata po 1 zł. na butelkę.

Zamówienia należy robić na zwykłym papierze firmowym i skierowywać pod adresem: Warszawa, ul. Senatorska Nr. 19—Wydział IV.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego uważa, że o powyższem należy powiadomić miejscowy handel i konsumentów.

Warszawa, dnia 13 lutego 1925 r.

Dyrektor:
(—) *Dr. Podkomorski.*

294.

OKÓLNIK Nr. 19/IV. D. P. M. S.

w sprawie butelek o różnej pojemności, etykiet i cen na wódki czyste.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Dyrekcji Okręgów Skarbowych, Urzędów Akcyz i Monopolów i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego.

Wobec tego, że wiele fabryk wódek posiada stare zapasy butelek o różnej pojemności, Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego prosi o powiadomienie interesowanych, że w najbliższym czasie będzie dozwolone stosowanie butelek wyłącznie o pojemności 0,25; 0,50; 0,75 i 1 L. Celem ustalenia terminu, do którego fabryki zdołają zużyć zapasy innych pojemności, Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego prosi Izby Skarbowe o wypowiedzenie swej opinji co do terminu, do jakiego należałoby zezwolić stosowanie butelek o różnej pojemności.

Na wódkach czystych zezwolono na etykiety, posiadające inne napisy poza firmą, miejscowością i nazwą „wódka czysta". Ponieważ zezwolenie to miało na celu zużycie zapasów etykiet i koniecznem jest cofnięcie tegoż, Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego prosi o podanie opinji co do terminu, w którym zapa-

sy te będą wyczerpane. O mającem nastąpić rozporządzeniu należy powiadomić fabryki wódek.

Zestawienie i wnioski w sprawie butelek i etykiet przesłać należy do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego do dnia 10-go marca r. b.

Na podstawie art. 23 Ustawy o Monopolu Spirytusowym (Dz. Ust. Rz. P., poz. 756), na wódkach czystych winna być drukowana cena, która nie może przenosić sprzedażnej ceny detalicznej czystych wódek monopolowych więcej, niż o 10%.

Zgodnie więc z powyższem, fabrykanci winni ściśle przestrzegać cen, podanych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 27 grudnia 1924 roku (Dz. Ust. Rz. P., poz. 1037).

Warszawa, dnia 16 lutego 1925 r.

Dyrektor:

(—) *Dr. Podkomorski.*

295.

OKÓLNIK Nr. 20/IV D. P. M. S.

w sprawie zwalniania zabezpieczeń kredytów.

Do wszystkich Izb Skarbowych.

Wobec tego, że prawie wszystkim fabrykom wódek, którym przez Izby Skarbowe lub Urzędy Akcyzowe wydane były zaświadczenia o korzystaniu w zeszłym roku z kredytu, zostały już na stare zabezpieczenia przyznane kredyty na rok 1925, przeto Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego prosi Izby Skarbowe, aby bez porozumienia się z D. P. M. S. zabezpieczeń starych kredytów w żadnym wypadku nie zwalniały.

Warszawa, dnia 19 lutego 1925 r.

Dyrektor:

(—) *Dr. Podkomorski.*

296.

OKÓLNIK Nr. 21/VII. D. P. M. S.

w sprawie udzielania zaliczek na dostarczany spirytus.

Do wszystkich właścicieli gorzelń.

Na zasadzie zezwolenia Pana Ministra Skarbu, Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego będzie udzielać zaliczki na ilości spirytusu (surówki), które gorzelnie winny dostarczyć jeszcze D. P. M. S. w granicach kontyngentu zakupu do dnia 1-go września 1925 r. Zaliczka wynosić będzie 50 gr. za 1 lt. % spirytusu, a wydaną będzie na następujących zasadach:

1. Zaliczkę otrzymać mogą niżej wymienieni właściciele spirytusu, którzy nie odstawili jeszcze całego kontyngentu zakupu spirytusu, wyprodukowanego, lub mającego być wyprodukowanym do końca bieżącej kampanji.

a) Właściciele spirytusu, produkowanego we własnych gorzelniach rolniczych lub we własnych gorzelniach rolniczych, z oddziałami rektyfikacyjnemi.

b) Właściciele spirytusu, produkowanego w dzierżawionych przez siebie gorzelniach rolniczych lub gorzelniach rolniczych, z oddziałami rektyfikacyjnemi.

1-a. Zaliczki otrzymać nie mogą ci, którzy dali nieodwołalnie dyspozycje kasowe na związki producentów spirytusu, a to:

1. Polskie Zrzeszenie Spirytusowe — Warszawa.

2. Pomorska Spółka Okowiciana w Starogardzie.

3. Związek Przedsiębiorców Gorzelń Rolniczych, S. A. we Lwowie.

4. Zrzeszenie Producentów Spirytusu Kresów Wschodnich.

5. Poznańska Spółka Okowiciana w Poznaniu.

6. Bank Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego w Poznaniu.

2. Dla otrzymania zaliczki należy przesłać wypełniony załączony formularz Nr. 1 wraz z załącznikami do właściwego Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów, względnie Dyrekcji Okręgu Skarbowego, w okręgu którego urzędu znajduje się dana gorzelnia. Podanie należy ostemplować markami stemplowemi za 2 złote.

3. Do podania należy dołączyć:

a) deklarację (formularz Nr. 2);

b) weksel in blanco ze stemplem sześciomiesięcznym, na którym należy wypisać jedynie sumę o 10% wyższą od wysokości żądanej zaliczki, datę wystawienia, a nie datę płatności i podpis. Dzierżawcy gorzelń winni poza swoim podpisem wystarać się o żyro banku lub jednego z właścicieli majątków ziemskich, posiadających posiadłość w danym okręgu.

UWAGA: W razie nieprzyznania zaliczki, weksel będzie zwrócony. W razie zaś przyznania zaliczki, weksel zwrócony będzie przez D. P. M. S. po uregulowaniu zaliczki.

4. Zaliczkę D. P. M. S. potrącać będzie przy zapłacie za dostarczony przez dłużnika spirytus.

5. Tytułem procentu będzie pobierany niezależnie od czasu, w którym potrącenie zaliczki nastąpi, 1 grosz od litra zaliczkowej ilości przy przekazaniu pieniędzy za odstawiony spirytus.

6. Jeżeli gorzelnik nie dostarczy zaliczkowego kontyngentu, najpóźniej do końca sierpnia 1925 r., wtenczas zaliczkowana suma staje się natychmiast płatna, a D. P. M. S. liczyć będzie tytułem kary umownej 2% od sumy nieuiszczonej za każdy rozpoczęty miesiąc zwłoki, licząc od dn. 1 września 1925 r. Po za procentem karnym pobrane zostaną koszta, połączone z inkasem weksla, który D. P. M. S. prezentować każe do zapłaty.

7. Podania będą przyjmowane przez Urzędy Skarbowe Akcyz i Monopolów, względnie Dy-

rekcje Okręgów Skarbowych, — do dn. 15 marca b. r.

8. Petenci będą zawiadomieni o decyzji D. P. M. S. drogą piśmienną, do dn. 10 kwietnia 1925 r.

9. Dla sprężystego i szybszego przeprowadzenia akcji wydawania zaliczek w interesie ogółu gorzelników, Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego ostrzega, że na wszelkiego rodzaju zapytania, ponaglenia nadsyłane do dn. 10 kwietnia pocztą, telegraficznie, lub telefonicznie odpowiadać nie będzie — jakoteż nie będzie przyjmować osobiście interesantów w tych sprawach.

10. Decyzja D. P. M. S. wydania lub nieprzyznania zaliczki jest ostateczna i nie podlega odwołaniu i petent nie może rościć żadnych pretensji do D. P. M. S. z tytułu nieprzyznania zaliczki.

Warszawa, dnia 24 lutego 1925 r.

Dyrektor:
(—) *Dr. Podkomorski.*

Formularz Nr. 1.
Do Okólnika Nr. 21/VII.

Gorzelnia
Województwo
Powiat ....
Adres
nalepić marek stemplowych na 2 złot.

Do
DYREKCJI PAŃSTWOWEGO MONOPOLU SPIRYTUSOWEGO
w Warszawie
Krakowskie-Przedmieście 50.

przez Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów w ....
Dyrekcję Okręgu Skarbowego w ....

PODANIE

Imię i nazwisko ....

Załączając przy niniejszym:
1) Deklarację moją (formularz Nr. 1.)
2) Weksel na kwotę ....
oznajmiam, że warunki udzielania zaliczek, ustalone w okólniku D. P. M. S. z dn. 24/II 25 r. Nr. 21/VII akceptuję i proszę o wyasygnowanie mi zaliczki w kwocie
i o przekazanie tej kwoty w myśl ogólnej mej dyspozycji kasowej

.... dnia ...... marca 1925 r.
(Miejscowość)
podpis właściciela spirytusu

.... dnia .... 1925 r.

L.

Odręcznie do Izby Skarbowej ....
Wydział IV
Z następującą opinją: w ....
Pieczęć Urzędu Akcyz i Monopolów względnie Dyrekcji Okręgu Skarbowego
podpis:

IZBA SKARBOWA .... dnia ... marca 1925 r.

Odręcznie do
Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego
Wydział VII
Krakowskie-Przedmieście 50.
w Warszawie

Na zasadzie posiadanych informacji o stanie majątkowym i moralnej wartości petenta, proponuje udzielić / nie udzielić zaliczki, uważając złożony weksel / nie uważając złożonego weksla za dostateczną gwarancję.

Za Prezesa Izby
podpis:

Formularz Nr 2.
Do Okólnika Nr. 21/VII.

nalepić marek stemplowych za 40 groszy.

DEKLARACJA (załącznik do podania).

Ja niżej podpisany ....
właściciel spirytusu z gorzelni ....
położonej w województwie ....
powiatu .... zeznaję, że mam wyznaczony kontygent zakupu .... litrów, z czego wyprodukowałem w gorzelni mej (przezemnie dzierżawionej) dotychczas litrów .... a odstawiłem w/g zleceń D. P. M. S .... litrów pozostaje więc zapasu .... litrów spirytusu.

Powyższą ilość spirytusu, oraz pozostałą ilość do wyprodukowania .... litrów jestem zobowiązany dostarczyć do dnia 1 września 1925 r. na wezwanie D. P. M. S. pod adresem, wskazanym przez D. P. M. S.

Miejscowość .... data.
podpis:

297.

OKÓLNIK Nr. 22/VII D. P. M. S.

w sprawie udzielania zaliczek na dostarczony spirytus.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów, oraz Dyrekcji Okręgów Skarbowych.

Załączając okólnik Nr. 21/VII z 2 aneksami, Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego uprasza:

1) Urzędy Skarbowe Akcyz i Monopolów, wzgl. Dyrekcje Okręgów Skarbowych, o możliwie wyczerpujące opinjowanie podań wpływających, przyczem należy w przybliżeniu zaznaczyć, jaki majątek petent posiada, jaką się cieszy reputacją i czy zasługuje na kredyt wekslowy, bądź też za własnym podpisem i dodatkowym żyrem.

Podanie, zaopatrzone w opinję, przesłać należy odręcznie do właściwej władzy skarbowej I instancji.

2) Izby Skarbowe o przesłanie podań do D. P. M. S. wraz z swoim wnioskiem.

Dyrekcja P. M. S., nie mając możności zebrania danych co do stanu majątkowego i moralnej wartości petentów, polegać będzie na opinji Izby Skarbowej. Uprasza się przeto o możliwie ścisłą opinję.

Ponieważ Ministerstwu Skarbu zależy na rychłem przeprowadzeniu akcji pomocniczej dla rolników, posiadających gorzelnie, uprasza się o możliwie szybkie opinjowanie podań.

Warszawa, dnia 24 lutego 1925.

Dyrektor:
(—) *Dr. Podkomorski.*

298.

OKÓLNIK Nr. 23/II D. P. M. S.

w sprawie komisowej sprzedaży spirytusu na wyrób pachnideł i kosmetyków.

Do wszystkich Izb Skarbowych, do Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów, Dyrekcji Okręgów Skarbowych oraz wszystkich firm, które zawarły umowę na sprzedaż komisową spirytusu monopolowego.

1. Nawiązując do okólnika D. P. M. S. Nr. 4/II z dn. 10.1.25, uprawnia się niniejszym wszystkie te firmy, które zawarły z D. P. M. S. umowę na sprzedaż komisową spirytusu monopolowego także do sprzedaży spirytusu oczyszczonego, przeznaczonego do wyrobu pachnideł i wszelkiego rodzaju kosmetyków.

2. Cena spirytusu oczyszczonego do wyrobu pachnideł wynosi zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. Nr. 116, poz. 1037) 200 zł. za hl. absolutnego alkoholu do naczyń odbiorcy loco rektyfikacja.

3. Uprawnione do nabywania spirytusu do wyrobu pachnideł i kosmetyków są te fabryki pachnideł i kosmetyków, które otrzymały od właściwej Izby Skarbowej prawo nabywania określonej ilości tegoż spirytusu na rok 1925 (kontyngent roczny).

4. Kontrola Skarbowa, odprawiająca spirytus dla fabryk pachnideł i kosmetyków, winna na odwrotnej stronie dokumentu Izby Skarbowej, zezwalającego na zakup spirytusu kosmetycznego, każdą ilość odprawioną zanotować i notatkę podpisać z przyłożeniem swej pieczęci. Kontrola Skarbowa zobowiązana jest dopilnować tego, by ilość na pozwolenie pobrana nie przekraczała ilości, wymienionej w dokumencie Izby Skarbowej.

5. Komisjonerzy zobowiązani są w rubryce 5 raportu o komisowej sprzedaży dokładnie podać numer, datę pozwolenia oraz Izbę Skarbową, która pozwolenia udzieliła.

6. Okólnik niniejszy obowiązuje, począwszy od dnia 1 marca 1925 r.

Warszawa, dnia 25 lutego 1925.

Dyrektor:
(—) *Dr. Podkomorski.*

299.

OKÓLNIK Nr. 24/VII D. P. M. S.

w sprawie rozszerzenia prawa komisowej sprzedaży.

Do wszystkich Izb Skarbowych, do Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów, Dyrekcji Okręgów Skarbowych oraz wszystkich firm, które zawarły umowę na sprzedaż komisową spirytusu monopolowego.

1. Utrzymując w mocy § 4 umowy komisowej, która opiewa, że wartość codziennie sprzedanego spirytusu nie może przekraczać 30% gwarancji, udzielonej w myśl § 16 umowy. Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zezwala nadto na komisową sprzedaż na poszczególne dozwolone cele nieograniczonych ilości spirytusu, **o ile przed odprawą spirytusu przez Kontrolę Skarbową nastąpi przekazanie należności na rachunek Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w P. K. O. Nr. 30500 za pomocą specjalnego (czerwonego) czeku.**

2. Sprzedaż za poprzedniem przekazaniem gotówki dozwolona jest tylko pod tym warunkiem, że należność przekazana zostanie w imieniu komisjonera, t. zn. firmy, która ma prawo komisowej sprzedaży **wyłącznie za pomocą blankietów** na P. K. O., **zaopatrzonych** na odwrotnej stronie **w przepaskę czerwoną.** Odcinki tychże blankietów z przepaską czerwoną należy przedłożyć Kontroli Skarbowej danego wolnego składu, która winna pokwitowanie to przechować pod swojem zamknięciem, jako dowód na wydaną ilość spirytusu.

3. Na odwrotnej stronie środkowego odcinka komisjoner winien podać:

a) poszczególne firmy (adresy) odbiorców,

b) sumy zainkasowane od każdego z odbiorców.

Na odcinku należy nalepić 10 groszowy znaczek pocztowy.

Należność za tę część spirytusu, która zostanie sprzedaną dotychczasowym systemem, to zn. w ramach 30% gwarancji, należy przekazywać **bezwzględnie w jednej sumie** najpóźniej w dzień po dokonaniu sprzedaży, a więc po odprawie spirytusu, za pomocą blankietu czekowego z niebieską opaską. Przekazy przez Bank Polski lub przez Bank Gospodarstwa Krajowego na pokrycie komisowej sprzedaży kasują się. W raporcie komisjoner winien zaznaczyć, ile przekazał za pomocą czerwonego, a ile za pomocą niebieskiego czeku.

Zaleca się, by raporty dzienne komisjonerzy ujęli w ten sposób, że najprzód zamieszcza się sprzedaże gwarancyjne (niebieski czek), a następnie sprzedaże poprzednio pokryte gotówką (czerwone czeki).

4. Czeki z opaskami niebieskiemi i czerwonemi przeznaczone są wyłącznie na cele komisowej sprzedaży i sumy za pomocą tych czeków przekazane, zaliczone zostaną przez Dyrek-

cję Państwowego Monopolu Spirytusowego wyłącznie, jako pokrycie na zobowiązania komisjonerów wobec Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego z tytułu komisowo sprzedanych ilości. Do przekazywania innych należności, które ewentualnie winne są firmy, prowadzące sprzedaż komisową z innych tytułów, należy używać, o ile firma posługuje się przekazem przez P. K. O., zwykłych blankietów czekowych bez opaski.

5. Warunki niniejszego okólnika stanowią integralną część umowy komisowej. Za ich przekroczenie grożą sankcje, w tej umowie przewidziane.

6. Załącza się blankiety czekowe (czerwone i niebieskie).

7. Okólnik niniejszy obowiązuje od dnia 1 marca 1925 roku.

Warszawa, dnia 25 lutego 1925.

Dyrektor:
(—) *Dr. Podkomorski.*

300.

OKÓLNIK Nr. 25/VI D. P. M. S.

w sprawie jakości i kwalifikowania rektyfikatu.

Do wszystkich Rektyfikacji samoistnych, do wszystkich Gorzelni z oddziałami Rektyfikacyjnemi, do wszystkich Izb Skarbowych, do wszystkich Urzędów Akcyz i Monopolów, względnie Dyrekcji Okręgów Skarbowych.

Po zbadaniu w Centralnem Chemicznem Laboratorjum D. P. M. S. nadesłanych dotychczas prób rektyfikatu stwierdzono, że rektyfikat ten nie wytrzymuje próby na czystość kwasem siarkowym (H_2SO_4) w stosunku 10 cm.³ rektyfikatu na 10 cm.³ kwasu siarkowego.

Ujemne wyniki tych badań **w znikomej tylko mniejszości** zbadanych prób, D. P. M. S. jest skłonna przypisać wadliwościom w pobieraniu i opakowaniu tych prób, jako to: nalewaniu prób w zanieczyszczone naczynia, opieczętowaniu lakiem nieszczelnie dopasowanych do butelek korków i t. p.

Jednakże rezultaty badania **ogromnej większości** nadesłanych prób stwierdzają obecność w nich takich znacznych zanieczyszczeń (fuzle, aldehydy), które dają prawo kwalifikowania tych prób, jako poślednich gatunków, a nie rektyfikatu I-ego gatunku. Świadczy to o bezwzględnie wadliwem i niedbałem prowadzeniu rektyfikacji spirytusu.

D. P. M. S. przestrzega przeto firmy rektyfikacyjne przed skutkami wadliwego rektyfikowania i uprasza przedsięwziąć wszelkie środki, by D. P. M. S. otrzymywała rektyfikat, odpowiadający umowie i nie była zmuszona zastosować rygorów umowy rektyfikacyjnej.

Celem zapobieżenia dalszemu wadliwemu rektyfikowaniu, zarządza się, co następuje:

1) Rektyfikacje (tak samoistne, jak i oddziały rektyfikacyjne) zobowiązane są, począwszy od dnia 1 marca 1925 r., nowooczyszczony spirytus składować oddzielnie od dotychczas oczyszczonego spirytusu. W razie niezastosowania się do tego wymagania, D. P. M. S. zastrzega sobie prawo zażądania ponownego bezpłatnego oczyszczenia spirytusu na koszt rektyfikacji, o ile nowy rektyfikat, zmieszany w zbiornikach ze starym rektyfikatem, próby na czystość nie wytrzyma.

2) Przy translokacji rektyfikatu winna Kontrola Skarbowa, nadzorująca zakład wysyłający z jednej strony, a Kontrola Skarbowa, nadzorująca zakład odbierający rektyfikat, z drugiej strony, pobrać po 3-y jednakowe próbki z każdego transportu i przesłać:

a) po jednej próbce bezpośrednio do Wydziału Technicznego D. P. M. S. (Warszawa, Królewska 23);

b) po jednej próbce tej władzy skarbowej II instancji (Izbie Skarbowej), w której okręgu transport się odbiera;

3) trzecia próbka zostaje pod urzędowem zamknięciem tej Kontorli Skarbowej, która ją pobrała.

3) Rektyfikat, przysłany z innych zakładów rektyfikacyjnych lub oddziałów rektyfikacyjnych, zlany może być do zbiorników dla rektyfikatu tylko wtenczas, jeśli on według orzeczenia władzy skarbowej II instancji (Izby Skarbowej) wytrzymuje próbę na czystość. Rektyfikat, niewytrzymujący próby na czystość, należy natychmiast telegraficznie stawić do dyspozycji D. P. M. S.

4) Począwszy od dnia 1 kwietnia 1925 r., D. P. M. S. badać będzie równocześnie z rozliczeniem miesięcznem jakość rektyfikatu, za którego oczyszczenie rektyfikacja żąda zapłacenia opłaty rektyfikacyjnej.

Próby pobierze w ostatnim dniu roboczym każdego miesiąca Kontrola Skarbowa przy każdej rektyfikacji samoistnej z tem, że z każdego zbiornika, w którym składuje się rektyfikat, funkcjonarjusze Kontroli Skarbowej pobiorą 2-e jednakowe próby, że przy pobraniu prób obecny być musi przedstawiciel rektyfikacji, oraz że jedną z próbek prześle Kontrola Skarbowa bezzwłocznie i bezpośrednio do Wydziału Technicznego D. P. M. S. (Warszawa, Królewska 23), drugą zaś przechowa w urzędowem swojem zamknięciu.

Pierwszy raz próby nadesłać należy z okazji rozliczenia za miesiąc marzec, a więc pobrane dnia 31 marca 1925 r.

Skrzyneczki, flakony, materjał do opakowania etc., o ile to okaże się możliwem, D. P. M. S. dostarczy Kontroli Skarbowej, w przeciągu marca 1925 r. i w takim razie udzieli dodatkowych wskazówek co do sposobu nalewania, korkowania i opakowania prób. Do czasu zaś nadesłania powyżej wymienionych przedmiotów, należy przy pobieraniu prób stosować wskazówki, wyłuszczone w okólnikach z dnia 23 stycznia b. r. Nr. 10/VI i z dnia 27 lutego b. r. Nr. 26/VI.

5) Rektyfikacje zobowiązane są te ilości rektyfikatu, które dotychczas zostały oczyszczo-

ne i zostały, względnie zostaną jeszcze opłacone bez systematycznego badania ich jakości, wydysponować w pierwszym rzędzie do obrotu tak, ażeby z końcem kwietnia r. b. rektyfikacje posiadały wyłącznie rektyfikat, wytrzymujący próbę czystości. Jeśli z dniem 1 maja 1925 r. pozostaną ilości rektyfikatu, niewytrzymującego próbę czystości, rektyfikacje obowiązane będą całą tę ilość podać w pierwszym rzędzie powtórnemu oczyszczeniu, a dalsze oczyszczanie surówki wstrzymać.

6) Gdyby odbiorca rektyfikatu słusznie zakwestjonował jakość tegoż, dostawca, t. j. odnośne przedsiębiorstwo rektyfikacyjne będzie obowiązane przyjąć zakwestjonowany rektyfikat i poddać go na własny koszt powtórnemu oczyszczeniu, odbiorcy zaś dostarczyć wzamian tego taką samą ilość rektyfikatu należytej jakości bez jakiejkolwiek dodatkowej dopłaty.

7) We własnym interesie przedsiębiorstw rektyfikacyjnych zwraca się ich uwagę na konieczność przestrzegania bezwzględnej czystości beczek i cystern kolejowych, przeznaczonych do przewozu rektyfikatu. Beczki i cysterny kolejowe po surówce bez należytego ich oczyszczenia i przepłukania nie mogą być użyte do transportu rektyfikatu, na co uwagę winni zwrócić funkcjonarjusze miejscowej Kontroli Skarbowej przy rektyfikacjach, względnie gorzelniach.

———:o:———

D. P. M. S. zastrzega sobie także i przed 1 maja 1925 r. pełną możność stosowania rygorów umowy rektyfikacyjnej, wyraża jednak zarazem gotowość miesiące marzec i kwiecień r. b. traktować, jako czas przejściowy, w którym dotychczasowy rektyfikat powinien być zużyty. Jednak, poczynając od dnia 1 marca b. r., świeżo oczyszczony spirytus bezwzględnie odpowiadać musi przepisom umowy.

Warszawa, dnia 27 lutego 1925 r.

Dyrektor:

(—) *Dr. Podkomorski.*

301.

OKÓLNIK Nr. 26/VI D. P. M. S.

w sprawie sposobu pobierania prób rektyfikatu z gorzelni i rektyfikacji.

Do wszystkich Rektyfikacji samoistnych, do wszystkich Gorzelni z oddziałami Rektyfikacyjnemi, do wszystkich Izb Skarbowych, do wszystkich Urzędów Akcyz i Monopolów, względnie Dyrekcji Okręgów Skarbowych.

Dla ujednostajnienia sposobów pobierania prób rektyfikatu, D. P. M. S. rozesłała do wszystkich Izb Skarbowych, Urzędów Akcyz i Monopolów, Okręgowych Dyrekcji Skarbowych i Rektyfikacji okólnik Nr. 10/VI z dnia 23.I. b. r., dotyczący sposobu pobierania i opakowania prób rektyfikatu z gorzelni i rektyfikacji.

W uzupełnieniu tego okólnika, D. P. M. S. prosi Izby Skarbowe o wydanie zarządzeń właściwym organom Kontroli Skarbowej, aby wszelkie próby spirytusu z rektyfikacji samodzielnych, oddziałów rektyfikacyjnych przy gorzelniach i wolnych składów spirytusu były pobierane bezwarunkowo przez funkcjonarjusza Kontroli Skarbowej, mającego stały nadzór nad takiemi przedsiębiorstwami, względnie przez funkcjonarjusza tejże kontroli, specjalnie przez Izbę Skarbową wyznaczonego, przy współudziale przedstawiciela przedsiębiorstwa.

Na etykietach pobranych prób należy wskazać, oprócz zastrzeżonych p. 5 okólnika z dnia 23.I. b. r. Nr. 10/VI danych, także datę pobrania prób, ilość rektyfikatu w hl. 100% w danym zbiorniku w chwili pobrania próby, względnie w wysyłanym transporcie, o ile próba pobiera się z racji wysyłki tegoż, liczbę pobranych prób, oraz pochodzenie rektyfikatu, t. j. czy jest to spirytus, oczyszczony we własnej rektyfikacji danego przedsiębiorstwa, czy też przyjęty do składowania z obcych rektyfikacji, bądź też oddziałów rektyfikacyjnych cudzych gorzelni. Oprócz tego, co do prób rektyfikatu, pobranych przy wysyłce transportów, należy wskazać, dokąd wysyła się transport spirytusu. Wiarogodność uwidocznionych na etykiecie prób szczegółów należy stwierdzić podpisami funkcjonarjusza Kontroli Skarbowej, który próbę pobierał, i przedstawiciela przedsiębiorstwa. Każda próba winna być opieczętowana pieczęciami funkcjonarjusza Kontroli Skarbowej i przedstawiciela przedsiębiorstwa sposobem, wskazanym w p. 4 okólnika z dn. 23.I. Nr. 10/VI.

Każda pojedyńcza próba z danego zbiornika, czy też z transportu, winna być pobrana obowiązkowo do jednego naczynia (butelki) w ilości conajmniej 1 litra, a nie do kilku naczyń o mniejszej pojemności, jak to parokrotnie miało już miejsce.

A więc 2 jednakowe próby rektyfikatu, pobierane co miesiąc z każdego zbiornika w rektyfikacjach samodzielnych, bądź 3 jednakowe próby, pobierane z transportów, przesyłanych z gorzelni do rektyfikacji, mają być nalane w pierwszym wypadku do dwu butelek, w drugim wypadku — do trzech butelek w ilości po jednym litrze spirytusu do każdej.

Po uzupełnieniu wymagań okólnika D. P. M. S. z dnia 23.I. r. b. Nr. 10/VI powyżej wyłuszczonemi wskazówkami, etykiety na próbach rektyfikatu winny zawierać następujące dane:

a) Izba Skarbowa . . . .

b) Nazwa gorzelni (rektyfikacji), miejscowość, powiat.

c) Nr. zbiornika.

d) Pochodzenie rektyfikatu (z własnej rektyfikacji, czy też obcy zmagazynowany rektyfikat i ewentualnie z jakiej gorzelni, czy rektyfikacji).

e) Moc rektyfikatu.

f) Czy wytrzymuje próbę kwasem siarkowym (10 : 10).

g) Ilość rektyfikatu w danym zbiorniku w hl. 100% w chwili pobrania próby.

h) Ilość rektyfikatu w hl. 100% w wysyłanym transporcie (o ile próba pobiera się z racji wysyłki transportu).

i) Nr. cysterny kolejowej, w której dostarczono transport.

j) Nr. świadectwa przewozowego danego transportu.

k) Dokąd wysyła się transport rektyfikatu (nazwa rektyfikacji, miejscowość, powiat, Izba Skarbowa).

l) Uzasadnienie pobrania próby (zarządzenie D. P. M. S., względnie inny powód).

m) Data pobrania próby.

n) Liczba pobranych prób z danego zbiornika, transportu.

o) Podpisy: funkcjonarjusza Kontroli Skarbowej i przedstawiciela przedsiębiorstwa.

Warszawa, dnia 27 lutego 1925 r.

Dyrektor:

(—) *Dr. Podkomorski.*

302.

OKÓLNIK Nr. 27/VII. D. P. M. S.

w sprawie opłat dodatkowych od wyrobu wódek gatunkowych.

Do wszystkich fabryk wódek. Odpisy do wszystkich Izb Skarbowych, Dyrekcji Okręgów Skarbowych, Urzędów Akcyz i Monopolów i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego.

Powołując się na swój Okólnik Nr. 11/VII z dnia 27.I 1925 r., Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zawiadamia, że opłaty dodatkowe (po 77 zł. od hektolitra) za wyrób wódek gatunkowych należy uskuteczniać najdalej na 6 dzień każdego miesiąca jednorazowo, w pełnej kwocie, drogą wpłat do P. K. O. na conto czekowe Nr. 30500.

Na odwrocie środkowej części blankietu nadawczego należy napisać:

„Opłata dodatkowa od przerobu . . . . . litrów spirytusu na wódki gatunkowe w m-cu . . . .“, oraz należy nalepić znaczek pocztowy 10 groszy.

Warszawa, dnia 27 lutego 1925 r.

Dyrektor:

(—) *Dr. Podkomorski.*

303

SPROSTOWANIE.

W Nr. 5 Dziennika Urzęd. Min. Skarbu z r. 1925, poz. 85, w okólniku l. D. A. M. 16891 w sprawie poboru spirytusu, winno być w wierszu 33, p. B., zamiast „20%“ — „30%“.

Podatki konsumcyjne.

304.

OKÓLNIK L. D. A. M. 4171/W. a.

w sprawie opodatkowania piwa.

Do Izby Skarbowej — Wydział IV (wszystkie) i do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — Wydz. Skarbowy w Katowicach.

Stosownie do przepisu art. 20 ustawy o opodatkowaniu piwa z 12.VI.24 (Dz. Ustaw Nr. 65, p. 635), przedsiębiorcy winni zgłaszać między innemi ilość brzeczki piwnej, jaką z surowców został sporządzony.

Celem usunięcia możliwych nieporozumień, wyjaśnia się, że w rubr. 9 wzoru Nr. 9 do § 45 rozp. wyk. (Dz. Ust. Nr. 90/24, p. 850), należy zgłaszać ilość brzeczki gorącej, nie zaś ostudzonej która to ilość służy za pukt wyjścia do całej tej kontroli produkcji piwa w browarze (§§ 1, 52, 53 rozp.).

Warszawa, dnia 24 lutego 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dr. Głowacki,*

Dyrektor Departamentu.

Przepisy celne.

505.

ROZPORZĄDZENIE.

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 27 lutego 1925 r.

w sprawie przedłużenia terminu mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 12 grudnia 1924 r. o ulgach celnych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 108, poz. 977).

Na podstawie punktu b) art. 7 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777), zarządza się, co następuje:

§ 1. Termin mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 12 grudnia 1924 r. o ulgach cel-

nych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 108, poz. 977), przedłużony rozporządzeniem z dnia 15 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 39) do dnia 28 lutego 1925 r., przedłuża się nadal aż do nowego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1925 r.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

(Dz. U R. P. Nr. 20 z dnia 28 lutego 1925 r., poz. 147).

306.

KOMUNIKAT.

Na obszarze administracyjnym Dyrekcji Ceł we Lwowie z dniem 26 stycznia 1925 roku został uruchomiony urząd celny II klasy w Niedzicy.

Warszawa, dnia 23 lutego 1925 r.

(—) *Dziergowski,*
Dyrektor Departametnu Ceł.

307.

OKÓLNIK L. DC 1887 II 25

w sprawie przywozu z zagranicy radioaparatów i ich części.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł, Polskiego Inspektoratu Ceł w Gdańsku oraz wszystkich urzędów celnych.

Na skutek zapytania jednego z urzędów celnych wyjaśnia się, że w myśl rozporządzenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dn. 10.X.24 (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 915), osoby lub firmy, sprowadzające radjoaparaty i ich części z zagranicy, winny przy zgłoszeniu ich do odprawy celnej wykazać się bądź upoważnieniem do posiadania stacji odbiorczych radjofonicznych, bądź upoważnieniem do handlu sprzętem radjotechnicznym, względnie do prowadzenia wytwórni tegoż.

Powyższe zarządzenie nie odnosi się, do poselstw państw zagranicznych, które mogą otrzymywać aparaty bez żadnych zaświadczeń.

Warszawa, dnia 28 lutego 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dzierzgowski.*
Dyrektor Departamentu Ceł.

308.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 3 marca 1925 r.

w sprawie uzupełnienia taryfy celnej, oraz częściowej zmiany rozporządzeń: z dn. 11 września 1924 r. w sprawie ustanowienia ceł wywozowych na niektóre towary (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 796), oraz z dnia 6 października 1924 roku o zmianie i uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 11 września 1924 roku (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 832).

Na zasadzie art. 7, ustęp a) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777), zarządza się, co następuje:

1. Cło wywozowe, ustanowione w § 2 rozporządzenia z dnia 6 października 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 832) na zboża, podwyższa się, jak następuje:

Poz. tar. celn.	Nazwa towaru.	Cło od 100 kg. zł.	gr.
247	Jęczmień	15	—
248	Owies	15	—

§ 2. Pozycji 221 taryfy celnej nadaje się brzmienie następujące:

Poz. tar. celn.	Nazwa towaru	Cło od 100 kg zł.	gr.
221	Otręby wszelkie	15	—

§ 3. Uzupełniając taryfę celną, ustanawia się cło wywozowe na paszę sztuczną, jak następuje:

Poz. tar. celn.	Nazwa towaru.	Cło od 100 kg zł	gr.
251	Pasza sztuczna	15	—

§ 4. Uchyla się cło wywozowe od słoniny i szmalcu (poz. 222 tar. celn.), ustanowione w § 1 rozporządzenia z dn. 11 września 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 796).

§ 5. Artykuły, objęte §§ 1, 2 i 3 niniejszego rozporządzenia, nadane do przewozu koleją lub drogą wodną, najpóźniej w przeddzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, będą przy wywozie clone w ciągu dni 14 od dnia, w którym to rozporządzenie wejdzie w życie, według stawek ostatnio obowiązujących.

Przy wywozie otrąb jęczmiennych, w przypadkach, odpowiadających warunkom, wymienionym w pierwszym ustępie niniejszego paragrafu, cło nie będzie pobierane.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 18-go grudnia 1924 r. o częściowej zmianie rozporządzenia z dn. 6 października 1924 r. w sprawie

ustanowienia ceł wywozowych na niektóre towary (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 999).

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

(Dz. U. R. P. Nr. 23 z dnia 7 marca 1925 r., poz. 161).

310

SPROSTOWANIE.

W Nr. 17 Dziennika Ustaw R. P. z r. 1925, poz. 121 (Dz. Urzęd. Min. Sk. z r. 1925, Nr. 8, poz. 175), w rozporządzeniu Min. Skarbu z 9.II 1925 r. o zmianie rozp. z 9.VII 1921 r. w przedmiocie postępowania celnego przy obrocie zagranicznym opakowań zwrotnych, w § 1, wierszu osiemnastym, zamiast „przewozowej", winno być „przywozowej".

Pożyczki państwowe.

311.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych i Ministrem Sprawiedliwości.

z dnia 27 lutego 1925 r.

w sprawie wymiany ostemplowanych tytułów przedwojennego długu niezabezpieczonego austrjackiego i węgierskiego na obligacje 5% pożyczki konwersyjnej.

Na zasadzie art. 3 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o rejestracji i stemplowaniu tytułów długu przedwojennego Austrji i Węgier (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 269) oraz §§ 1 — 4, 11 i 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań Skarbu Państwa austrjackiego i węgierskiego tudzież zobowiązań funduszu krajowego galicyjskiego, które ciążą na Skarbie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1028), zarządza się, co następuje:

§ 1. Zgodnie z postanowieniem ust. 3 aneksu do art. 203 Traktatu Pokoju między Mocarstwami Sprzymierzonemi i Stowarzyszonemi a Austrją, podpisanego w Saint Germain en Laye 10-go września 1919 roku oraz zgodnie z postanowieniem art. 3 aneksu do art. 186 Traktatu Pokoju między Mocarstwami Sprzymierzonemi i Stowarzyszonemi a Węgrami, podpisanego w Trianon 4 czerwca 1920 r., Państwo Polskie przejmuje odpowiedzialność za tytuły przedwojennego niezabezpieczonego długu państwowego austrjackiego i węgierskiego, zarejestrowane i ostemplowane na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z postanowieniami ustawy z dnia 10 maja 1921 r., względnie zarejestrowane zagranicą i wydane Państwu Polskiemu do ostemplowania zgodnie z postanowieniami umów i porozumień międzypaństwowych oraz powołanej ustawy. Postanowienie to dotyczy tytułów długu, wyszczególnionych jak niżej:

1) 4% austrjacka renta złota (4% österr. steuerfreie Goldrente auf Grund des Gesetzes vom 18 März 1896);

2) 4% węgierska renta złota (4% — al aranyban kamatozo magyar járádek kölscön — arany járádek);

3) 4½% austrjacke bony skarbowe z roku 1914 (4½% österr. steuerfreie Staatsschatzanweisungen vom J. 1914) o ile nie zostały wylosowane w czasie przed r. 1921;

4) 4½% węgierska renta z roku 1913 (1913 ewi 4½% — al kamatozo magyar járádek kölscón);

5) 4½% węgierska renta amortyzacyjna z 1914 r. (1914 ewi 4½% — al kamatozo magyar törleszteses járádek kölscón);

6) 4.2% austrjacka jednolita renta z kuponami płatnemi w srebrze 1 kwietnia i 1 października (Staatsschuldverschreibungen ausgegeben auf Grund des Gesetzes vom 20 Juni 1868);

7) 4.2% austrjacka jednolita renta z kuponami płatnemi w banknotach 1 lutego i 1 sierpnia (Staatsschuldverschreibungen ausgegeben auf Grund des Gesetzes vom 20 Juni 1868);

8) 4% austrjacka konwertowana jednolita renta z kuponami płatnemi w srebrze 1 stycznia i 1 lipca (Staatsschuldverschreibungen ausgegeben auf Grund des Gesetzes vom 20 Juni 1868 umgewandelt gemäss dem Gesetze vom 16 Februar 1903 in eine mit jährlich 4% in Kronenwährung verzinsliche steuerfreie Staatsschuldverschreibung);

9) 4% austrjacka konwertowana jednolita renta z kuponami płatnemi w banknotach 1 maja i 1 listopada (Staatsschuldverschreibungen ausgegeben auf Grund des Gesetzes vom 20 Juni 1868, umgewandelt gemäss dem Gesetze vom 16 Februar 1903 in eine mit jährlich 4% in Kronenwährung verzinsliche steuerfreie Staatsschuldverschreibung);

10) 4% austrjacka renta koronowa z kuponami płatnemi 1 marca i 1 września (steuerfreie 4% Staatsrentenanleihe der im Reichsrate vertretenen Königreiche und Länder);

11) 4% austrjacka renta czerwcowa z kuponami płatnemi 1 czerwca i 1 grudnia (steuerfreie 4% Staatsrentenanleihe der im Reichsrate wertretenen Königreiche und Länder ausgegeben 1912);

12) 3½% austrjacka renta inwestycyjna z kuponami płatnemi 1 lutego i 1 sierpnia (steuerfreie 3½% Staatsrentenanleihe der im Reichsrate vertretenen Königreiche und Länder);

13) 4% węgierska renta koronowa (4% — al kamatozo magyar járádek kölscönkorona járádek);

14) 4% węgierska pożyczka indemnizacyjna (4% al kamatozo magyarorszagi földrehermen tesitesi kölscön) z r. 1889;

15) 4.36% pożyczka Towarzystw Ubezpieczeń z r. 1912.

§ 2. Tytuły objęte postanowieniem paragrafu poprzedniego podlegają wymianie na obligacje 5% pożyczki konwersyjnej, emitowanej w myśl postanowień § 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań Skarbu Państwa z tytułu pożyczek państwowych oraz konwersji rzeczonych pożyczek (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 274), z zachowaniem postanowień paragrafów następnych niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Obligacje 4% austrjackiej renty złotowej oraz 4% węgierskiej renty złotowej (§ 1 p. 1 i 2) podlegają wymianie po kursie 30 zł. za 100 kor. t. zn. w uwzględnieniu relacji 42 florenów = 100 koron po kursie 71.43 zł. za 100 florenów. Kupony zaległe przy austrjackiej rencie złotej za czas od 1 kwietnia 1920 r. do 31 grudnia 1924 r. oraz kupony zaległe przy węgierskiej rencie złotej za czas od 1 lipca 1921 r. do 31 grudnia 1924 r. podlegają wymianie na obligacje pożyczki konwersyjnej przy zastosowaniu tego samego kursu przeliczenia, to jest licząc 1.43 zł. w pożyczce konwersyjnej za 1 kupon półroczny od 100 florenów.

§ 4. Obligacje 4½% austrjackich bonów skarbowych z r. 1914, należące do Serji II, III, IV, VI, VII, X, XIII, XIV i XV oraz obligacje 4½% węgierskiej renty z r. 1913 i 4½% węgierskiej renty amortyzacyjnej z r. 1914 (§ 1 p. 3, 4 i 5) podlegają wymianie po kursie 25 zł. za 100 koron. Kupony zaległe przy austrjackich bonach skarbowych z r. 1914 za czas od 1 lipca 1920 r. do 31 grudnia 1924 r., kupony zaległe przy węgierskiej rencie z roku 1913 za czas od 1 kwietnia 1921 r. do 31 grudnia 1924 r. oraz kupony zaległe przy węgierskiej rencie amortyzacyjnej z r. 1914 za czas od 1 marca 1921 r. do 31 grudnia 1924 r. podlegają wymianie na obligacje pożyczki konwersyjnej przy zastosowaniu tego samego kursu przeliczenia, t. j. licząc 0.56 zł. w pożyczce konwersyjnej za jeden kupon półroczny od 100 koron.

§ 5. Obligacje długu austrjackiego i węgierskiego nie objętepostanowieniami §§ 3 i 4 (§ 1 p. 6 — 15) podlegają wymianie po kursie 2 zł. za 100 koron. Kupony zaległe do dnia 30 czerwca 1925 r. objęte są powyższem przerachowaniem, wskutek czego nie podlegają osobnej wymianie i zostają anulowane.

W drodze wyjątku Minister Skarbu może zarządzić dokonanie wymiany po kursie 15 zł. za 100 koron odnośnie do obligacyj, stanowiących własność fundacyj i instytucyj dobroczynnych, wyznaniowych i oświatowo-kulturalnych, o ile dane obligacje pozostawały w posiadaniu tych fundacyj i instytucyj przed wejściem w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r.

§ 6. Przy wymianie na obligacje pożyczki konwersyjnej uwzględniane będą jedynie kwoty w pełnych złotych, przyczem ułamki poniżej jednego złotego będą odrzucane. Na kwoty mniejsze niż 10 zł. będą wydawane świadectwa ułamkowe pożyczki konwersyjnej przewidziane w § 5 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r.

§ 7. Wymianę określoną w paragrafach poprzednich przeprowadzi urząd pożyczek państwowych w Warszawie dla całego obszaru Rzeczypospolitej Polskiej za wyjątkiem obszaru województw: lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego, gdzie wymiana będzie dokonaną przez izbę skarbową we Lwowie oraz obszaru województwa krakowskiego i cieszyńskiej części województwa śląskiego, gdzie wymiana będzie dokonaną przez izbę skarbową w Krakowie.

§ 8. Posiadacze obligacyj, podlegających wymianie, winni w terminie do dnia 31 marca 1925 r. przedstawić je do wymiany w określonych w paragrafie poprzednim urzędach wraz z odnośnem podaniem, w którem winny być dokładnie wyszczególnione: rodzaj, serje, numery i wartość nominalna przedstawionych do wymiany obligacyj oraz adres petenta i określenie miejsca dokonanej rejestracji i ostemplowania danych obligacyj. Powyższe podania wraz z obligacjami mogą być składane również w tym samym terminie we wszystkich kasach skarbowych, które będą wydawać petentowi odpowiednie poświadczenie a podania wraz z obligacjami prześlą do właściwego urzędu, przeprowadzającego wymianę; należne przy wymianie obligacje, względnie śwaidectwa ułamkowe pożyczki konwersyjnej będą dostarczone następnie odnośnym kasom skarbowym i wydane stronom w terminie do dnia 31 maja 1925 r. za zwrotem wydannego poświadczenia.

§ 9. Podania o zastosowanie uprzywilejowanego kursu przerachowania przewidziane w ust. 2 § 5 niniejszego rozporządzenia, należy kierować do Ministerstwa Skarbu za pośrednictwem właściwego urzędu, przeprowadzającego wymianę, przy jednoczesnem złożeniu odnośnych obligacyj w danym urzędzie. Ministerstwo Skarbu po powzięciu decyzji zakomunikuje ją petentowi oraz odnośnemu urzędowi, poczem stosownie do powyższej decyzji będzie uskutecznioną wymiana.

§ 10. Po dokonaniu całkowitej wymiany prześlą izby skarbowe we Lwowie i w Krakowie ściągnięte przez się obligacje długu przedwojennego austrjackiego i węgierskiego wraz z dokładnem sprawozdaniem o przeprowadzonej konwersji do urzędu pożyczek państwowych Ministerstwa Skarbu w Warszawie.

§ 11. Obligacje nieprzedstawione do wymiany do dnia 31 marca 1925 r. nie będą następnie przyjęte do konwersji na obligacje pożyczki konwersyjnej i będą traktowane ściśle w ramach zobowiązań Państwa Polskiego z ty-

tułu traktatów w Saint Germain en Laye i w Trianon t. j. w zastosowaniu relacji 1 złoty = 1.800.000 Mk. = 2.571.425 koron.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *Al. Skrzyński.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Żychliński*

(Dz. U. Rp. z 6/III 1925, Nr. 21, poz. 152).

311.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 3 marca 1925 r.

o wypuszczeniu pożyczki zagranicznej w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki.

Art. 1. Celem realizacji pożyczki, zaciągniętej przez Rząd w Stanach Zjednoczonych Ameryki na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1066), upoważnia się Ministra Skarbu do wypuszczenia obligacyj państwowych do wysokości nominalnej 50.000.000 dolarów..

Art. 2. Uzyskane z realizacji pożyczki kapitały zostaną zużyte do wysokości 40.000.000 złotych na budowę linji kolejowych, a z pozostałej części zostanie utworzony Państwowy Fundusz Gospodarczy, jako źródło kredytu na produkcyjne cele gospodarcze i budowlane na warunkach dochodowości, zapewniających pokrycie kosztów oprocentowania i amortyzacji pożyczki.

Szczegółowe postanowienia co do sposobu użycia Państwowego Funduszu Gospodarczego i zasady administrowania nim ustali statut, który będzie uchwalony przez Radę Ministrów i ogłoszony w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 3. Spłata kapitału i odsetek od obligacyj będzie zabezpieczona dochodami z kolei i akcyzy cukrowej, a gdyby to źródło nie wystarczało, także i innemi dochodami, przeznaczonemi na cele powyższe przez Ministra Skarbu.

Art. 4. Kwoty, potrzebne na oprocentowanie i amortyzację pożyczki, będą corocznie wstawiane do budżetu państwowego, przyczem oprocentowanie i amortyzacja kwot, użytych na inwestycje kolejowe (art. 2), obciąży budżet kolei państwowych. Dochody Państwowego Funduszu Gospodarczego preliminowane będą w dochodach budżetu państwowego.

Art. 5. Równocześnie z preliminarzem budżetu państwowego Rząd będzie przedkładał stan rachunków Państwowego Funduszu Gospodarczego na dzień 31 grudnia ubiegłego roku, oraz sprawozdanie z administrowania tym funduszem.

Art. 6. Okres amortyzacji obligacyj, wymienionych w art. 1, ustala się na lat 25.

Amortyzacja obligacyj tych dokonana będzie w drodze losowania w terminach półrocznych, przyczem cena wykupu obligacyj nie może przekraczać 105% wartości nominalnej.

Oprocentowanie obligacyj nie może przekraczać 8% od sta w stosunku rocznym.

Przy zawieraniu umowy o realizację pożyczki może być zastrzeżony wykup niezamortyzowanych obligacyj przed upływem terminu.

Art. 7. Na umorzenie wylosowanych obligacyj i opłatę półrocznych odsetek może być utworzony osobny fundusz amortyzacyjny.

Cena wykupu obligacyj i zapadłe odsetki będą płatne w New-Yorku Stan New-York w Stanach Zjednoczonych Ameryki, w złotej walucie Stanów Zjednoczonych i będą wolne od wszelkich opłat i podatków, ustanowionych obecnie lub w przyszłości przez jakiekolwiek władze państwowe lub samorządowe na terytorjum Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 8. Upoważnia się Ministra Skarbu do zawarcia szczegółowych umów, dotyczących emisji obligacyj, wysokości odcinków, ceny ich sprzedaży, spłaty kapitału i odsetek, wykupu obligacyj, utworzenia funduszu amortyzacyjnego, zabezpieczenia tych obligacyj oraz do sporządzenia wszelkich aktów prawnych, związanych z zaciągnięciem, rejestracją, realizacją i wprowadzeniem obligacyj na giełdę.

Rzeczone umowy mogą być zawarte również i w języku angielskim i mogą przewidywać ustalenie tekstu obligacyj w tymże języku.

Art. 9. Minister Skarbu władny jest przelać wynikające z ustawy niniejszej upoważnienia do podpisania umów i tekstu obligacyj na posła Rzeczyposposlitej Polskiej w Waszyngtonie, względnie innego wydelegowanego w tym celu przedstawiciela Rządu.

Art. 10. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 11. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 7.III 1925 r. Nr. 22, poz. 154).

Sprawy budżetowe.

312.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 3 marca 1925 r.

o prowizorjum budżetowem na czas od 1 marca do 30 kwietnia 1925 roku.

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do otwierania kredytów na wydatki państwowe w czasie od 1 marca do 30 kwietnia 1925 r. do wysokości $^{1}/_{6}$ kwot, ustalonych w częściach, działach, rozdziałach i paragrafach budżetu na rok 1924, stanowiącego załącznik ustawy skarbowej z dnia 29 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 747), oraz dodatkowego budżetu na rok 1924, stanowiącego załącznik do art. 1 ustawy skarbowej z dnia 19 grudnia 1924 r. o dodatkowych kredytach na rok 1924 (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 10, poz. 75).

Wyjątek stanowią kredyty na wydatki osobowe, które otwierane być mogą do wysokości, niezbędnej dla wykonania uprawnień Rady Ministrów, określonych art. 5 ustawy z dnia 9 października 1923 roku o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) i art. 6 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 roku o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem, oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107).

Również wydatki rzeczowe, których dokonanie wymaga wskutek wzrostu cen wyższych kredytów, niż przewidziane w powołanych wyżej ustawach skarbowych, mogą być uskutecznione w wysokości, uzasadnionej wzrostem cen, ponad granicę, ustaloną w pierwszym ustępie niniejszego artykułu.

Art. 2. Wszystkie kredyty, preliminowane w art. 1, na okres od 1 marca do 30 kwietnia 1925 r., otwierane będą przez Ministra Skarbu drogą miesięcznego ustalenia ich wysokości.

Przepis powyższy nie dotyczy części 2 i 3 budżetu na rok 1924.

Otwieranie kredytów, nie objętych budżetem na rok 1924, może nastąpić tylko na wniosek Ministra Skarbu, zatwierdzony w drodze ustawodawczej, pod warunkiem, że równocześnie zostaną otwarte nowe, wystarczające źródła pokrycia.

Art. 3. Postanowienia art. 7 ustawy skarbowej na rok 1924 z dnia 29 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 747) mają odpowiednie zastosowanie przy wykonaniu art. 1 niniejszej ustawy, z tą zmianą, że przeniesienie kredytów z paragrafu na paragraf w obrębie tego samego działu jest dopuszczalne, z wyjątkiem przeniesienia na paragraf 1 i z paragrafu 1.

Art. 4. Wymienione w art. 1 wydatki państwowe mają być dokonywane na poczet konstytucyjnie zatwierdzić się mającego budżetu na rok 1925.

Art. 5. Upoważnia się Ministra Skarbu do pokrycia wydatków państwowych w okresie od 1 marca do 30 kwietnia 1925 r. dochodami państwowemi, przewidzianemi w budżecie na rok 1924, przy uwzględnieniu podwyżki dochodów, dochodami, opartemi na nowych tytułach prawnych, oraz wpływami z operacji finansowych, przewidzianych w art. 3 ustawy skarbowej z dnia 19 grudnia 1924 r. o dodatkowych kredytach na rok 1924 (Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 10, poz. 75).

Art. 6. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 marca 1925 r.

Równocześnie zawiesza się na czas trwania niniejszej ustawy działanie przepisu o upoważnieniu Prezesa Najwyższej Izby Kontroli do przenoszenia kredytów w obrębie całego budżetu Kontroli Państwowej (ustęp 3 art. 29 ustawy z dnia 3 czerwca 1921 r. o Kontroli Państwowej — Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314).

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. Nr. 23 z dnia 7 marca 1925 r., poz. 159).

Sprawy walutowe.

313.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 lutego 1925 r.

o wypuszczeniu serji III biletów skarbowych

Na podstawie art. 1, 6 i 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 października 1924 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 833) zarządza się, co następuje:

§ 1. Z dniem 1 marca 1925 roku zostaje wypuszczona serja III biletów skarbowych w odcinkach po 25, 100 i 500 złotych z terminem płatności w dniu 1 czerwca 1925 r. na ogólną sumę 20.000.000 złotych.

§ 2. Serja III biletów skarbowych jest oprocentowaną w stosunku 8 od sta rocznie. Odsetki są płatne zgóry przez potrącenie od sumy imiennej biletów.

§ 3. Sprzedaż serji III biletów skarbowych odbywać się będzie w oddziałach Banku Gospodarstwa Krajowego, oraz w innych instytucjach państwowych, publicznych i prywatnych, upoważnionych do tego przez Ministerstwo Skarbu.

§ 4. Serja III biletów skarbowych będzie wykupywana od dnia 1 czerwca 1925 r. do dnia 30 listopada 1925 r. przez Centralną Kasę Państwową i Oddziały Banku Gospodarstwa Krajowego, oraz ewentualnie inne instytucje państwowe, publiczne i prywatne upoważnione przez Ministra Skarbu, poczynając zaś od dnia 1 grudnia 1925 r. do dnia 1 czerwca 1935 r. jedynie przez Centralną Kasę Państwową.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1925 roku.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. Rz. P. z dnia 28 lutego 1925 roku, Nr. 19, poz. 143).

Przepisy o instytucjach bankowych.

314.

OKÓLNIK L. DOP. 1518/III

do wszystkich banków akcyjnych w sprawie bilansów miesięcznych.

W wykonaniu § 61 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o warunkach wykonywania czynności bankowych i nadzorze nad temi czynnościami (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 1018), Ministerstwo Skarbu zarządza od marca 1925 r. zastosowanie nowych wzorów bilansów miesięcznych.

Sporządzone podług tych wzorów bilanse miesięczne winny być wysyłane w dwóch egzemplarzach do Wydziału Bankowego Ministerstwa Skarbu w takim terminie, żeby były otrzymywane w Wydziale Bankowym najpóźniej w 20 dni po upływie dnia, na który bilans został sporządzony.

Wszystkie rubryki winny być ściśle wypełnione. Zarówno dopisywanie nowych rachunków, nieprzewidzianych we wzorze, jak również opuszczanie rachunków, podanych we wzorze — jest niedopuszczalne. W razie, jeżeli bank nie prowadzi pewnych operacji i wskutek tego nie posiada odnośnych rachunków, umieszczonych we wzorze, winien to zaznaczyć w odpowiedniej rubryce kreską.

W szczególności mają banki uwzględniać w poszczególnych rachunkach:

1) **pozycja pierwsza stanu czynnego** — do tej pozycji należy zaliczać tylko gotowiznę w złotych, znajdującą się w kasie, oraz pozostałości na rachunkach żyrowych w Banku Polskim i czekowych w Pocztowej Kasie Oszczędności; bilety skarbowe natomiast winny być wykazywane w pozycji 3-a;

2) **pozycja 3 i 4 stanu czynnego** — do pozycji 3-e i pozycji 4 winien być dołączony dwa razy do roku: przy bilansie na dzień 30 czerwca i na dzień 31 grudnia załącznik Nr. 1; suma sald poszczególnych rodzajów akcji lub udziałów wykazana w załączniku winna zgadzać się odpowiednio z sumami, wykazanemi w bilansie w rubrykach 3-e i 4;

3) **pozycja 7 stanu czynnego** — pod tą pozycją należy wykazać pozycję ślepą — „ante lineam“: weksle zdyskontowane instytucjom kredytowym; zalecany jest podział książkowy rachunku weksli zdyskontowanych na trzy rachunki: 1) weksle w portfelu; 2) weksle u korespondentów i 3) weksle w redyskoncie;

4) **pozycja 9 stanu czynnego** — tu należą pożyczki, zabezpieczone zastawem i wydane na określony z góry termin, jak również rachunki dłużników hipotecznych;

5) **pozycja 10 stanu czynnego** — w tej pozycji winny być wykazane rachunki otwartego kredytu, oraz rachunki lorowe osób i firm przemysłowo-handlowych i innych; osobnych wykazów dla pozycji 10 nie wymaga się. W rubryce 20-a-1 i 10-a-2 należy wykazywać rachunki bieżące, zabezpieczone wyłącznie papierami wartościowemi, względnie towarami; w razie, gdy obok tych zabezpieczeń (papierami wartościowemi, względnie towarami), istnieje dodatkowe zabezpieczenie (weksle, hipoteka i t. p.), należy odnośne rachunki bieżące wykazywać w pozycji 10-a-3. Salda debetowe rachunków bieżących, zabezpieczonych wekslami depozytowemi (kaucyjnemi) lub niezabezpieczonych niczem (in blanco) — winny być wykazane w rubryce 10-b;

6) **pozycja 14 stanu czynnego** — w pozycji tej należy wykazywać, oprócz ruchomości biurowych, także samochody, konie, zaprzęgi i t. p.;

7) **pozycja 16 stanu czynnego i pozycja 11 stanu biernego** — w jednej z tych pozycji należy wykazać saldo jednostronne (debetowe lub kredytowe) rachunku oddziałów, który otrzymuje się przez połączenie w jeden rachunek, zarówno rachunków z oddziałami według bilansu zakładu centralnego, jak i rachunków centrali według bilansów oddziałów;

8) **pozycja 2 stanu biernego** — pod pozycją 2-a należy wykazać pozycję ślepą — „ante lineam“; w tem wkłady ponad 3 miesiące; w pozycji 2-b wkłady „a vista“, należy wykazywać rachunki czekowe, oraz wszelkie wkłady bezterminowe, z wyjątkiem wkładów na książeczki wkładkowe, płatne okazicielowi, które winny być wykazane w pozycji 2-d;

9) **pozycja 18 i 19 stanu czynnego, oraz pozycja 15 i 16 stanu biernego,** winny być umieszczane pod sumą bilansową, tak, aby nie wchodziły do sumy bilansowej;

10) banki, które w myśl § 110 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o warunkach wykonywania czynności bankowych i o nadzorze nad temi czynnościami, uprawiać będą handel towarami na rachunek własny, winny w stanie czynnym wstawić dodatkową pozycję 17-A. „Rachunek towarów“, zaś w stanie biernym po pozycji 12, pozycję dodatkową 12-A. „Wierzyciele za towary“.

Inne pozycje bilansu szczególnych wyjaśnień nie wymagają.

W razie, gdyby bank miał wątpliwości co do tego, do jakiej pozycji należy odnieść dany rachunek, winien jest zwrócić się z zapytaniem do Ministerstwa Skarbu (Wydział Bankowy) i do czasu otrzymania odpowiedzi winien bank przeprowadzać taki rachunek przez rachunek sum przechodnich. Wreszcie Ministerstwo Skarbu zaznacza, że bilans brutto na dzień 31 marca winien zawierać w sobie wyniki bilansu netto za rok ubiegły.

Przedkładając powyższe wyjaśnienia nowych wzorów bilansów miesięcznych, Ministerstwo Skarbu zaznacza, że sporządzone według tych wzorów bilanse winny być podpisane pod stemplem banku przez Dyrekcję Banku i głównego buchaltera banku, którzy są odpowiedzialni za zgodność bilansu z księgami banku.

Ponadto winien bank najpóźniej 8 dnia każdego miesiąca przesłać do Wydziału Dewizowego Ministerstwa Skarbu, oraz do Banku Polskiego raport dewizowy za miesiąc poprzedni według wzoru, wskazanego w załączniku Nr. 2.

Część II tego raportu (pozostałość walut, dewiz w kasie, w drodze i t. d.), należy wykazywać na podstawie odpowiednich sum z bilansu surowego.

W razie, gdyby Bank nie mógł przysłać w terminie wyżej wskazanym części II raportu walutowego, należy przesłać część I w ustanowionym terminie (najpóźniej 8 dnia każdego miesiąca), zaś część II przesłać wyjątkowo potem, nie później, niż 20 dnia tegoż miesiąca.

Okólnik niniejszy nie uchyla obowiązku przedstawiania przez banki Wydziałowi Dewizowemu Departamentu Obrotu Pieniężnego Ministerstwa Skarbu co kwartał wykazów kredytów i wkładów w walutach obcych na załączonych kwestjonarjuszach, jak dotychczas, oraz składania Izbom Skarbowym wszelkich wykazów, jakie mogą być wymagane na podstawie przepisów dewizowych.

Podając powyższe do wiadomości, Ministerstwo Skarbu podkreśla konieczność przestrzegania terminów, oraz ścisłego trzymania się podanych wzorów.

Warszawa, dnia 20 lutego 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *C. Klarner*,

Podsekretarz Stanu.

ZAŁĄCZNIK Nr. 1.

WYKAZ NA DZIEŃ ....

do poz. 3-e i poz. 4 stanu czynnego

Firma Spółki	Sztuki	Wartość obrachunkowa (bilansowa)
1. Akcje notowane na giełdzie		
		....
	Suma	
2. Akcje nienotowane na giełdzie.		
		....
	Suma	
3. Udziały i akcje w przedsiębiorstwach konsorcjalnych.		
	Suma	
	Razem	

Stempel banku i podpisy

ZAŁĄCZNIK Nr. 2.

RAPORT WALUTOWY

Banku ....

za miesiąc ....

po przeliczeniu na złote.

I część.

ROZCHÓD.

1) sprzedaż Bankowi Polskiemu . . . . zł. ....

2) „ innym bankom. . . . . . zł ....

3) „ klientom . . . . .

a) przemysłowi włókienniczemu zł. ....

b) innym działom przemysłu . zł. ....

c) rolnictwu , . . zł. ....

d) handlowi . . . zł. ....

c) na cele nieprzewidziane powyższemi punktami względnie na wyjazd osób zagranicę lub utrzymanie ich zagranicą . . . . zł. .... zł ....

Razem . . zł. ....

PRZYCHÓD.

1) od Banku Polskiego . . . . . zł. ....

2) od różnych. . . . . . . zł. ....

Razem . . zł. ....

II część. Pozostałość walut, dewiz w kasie, w drodze i pozostałość na rachunkach nostro na dzień ostatni wymienionego wyżej miesiąca, po odjęciu przejściowych pozostałości kredytowych na rachunkach nostro

zł. ....

Stempel banku, podpisy

ZAŁĄCZNIK
do L. DOP. 1518/III.

BILANS SUROWY

Banku ....

na dzień .... 1925 r.

STAN CZYNNY.

Nazwa rachunków	Zł	gr.	Zł	gr.
1. Kasa i sumy do dyspozycji.				
a) gotowizna w kasie . . .				
b) pozostałość w Banku Pol. i w Poczt. Kasie Oszczędn.				
2. Waluty zagraniczne:				
a) banknoty i monety . .				
b) czeki i przekazy . .				
c) weksle zagraniczne. . .				
3. Papiery wartośc. własne:				
a) bilety skarbowe				
b) pożyczki państwowe . . .				
c) listy zastawne				
d) obligacje.				
e) akcje				
4. Udziały i akcje w przedsiębiorstwach konsorcjalnych .				
5. Papiery wartościowe ustawowego kapitału zapasowego:				
a) państwowe				
b) inne				
6. Skup kuponów i wylosowanych papierów wartościowych.				
7. Weksle zdyskontowane w tem instytucjom kredytowym. .				
8. Weksle protestowane . . .				
9. Pożyczki terminowe. . . .				
10. Rachunki bieżące:				
a) zabezpieczone:				
1) papierami wartośc. .				
2) towarami				
3) w inny sposób . . .				
b) niezabezpieczone . . .				
11. Banki loro:				
a) krajowe				
b) zagraniczne				
12. Banki nostro:				
a) krajowe				
b) zagraniczne				
13. Nieruchomości				
14. Ruchomości				
15. Koszty handlowe.				
16. Rachunki oddziałów (saldo jednostronne)				
17. Sumy przechodnie				
Suma bilansowa				
18. Udzielone gwarancje				
19. Inkaso				
Razem.				

STAN BIERNY.

Nazwa rachunków	Zł.	gr.	Zł.	gr.
1. Kapitały własne:				
a) zakładowy				
b) zapasowy				
c) inne rezerwy				
2. Wkłady:				
a) terminowe.				
w tem ponad 3 miesiące				
b) a vista				
c) salda kredytowe rachunków bieżących				
d) na książeczki wkładkowe i asygnaty kasowe płatne okazicielowi . .				
3. Redyskonto weksli				
4. Zastaw walorów:				
a) własnych				
b) cudzych				
5. Banki loro:				
a) krajowe				
b) zagraniczne				
6. Banki nostro:				
a) krajowe				
b) zagraniczne				
7. Przekazy na bank				
8. Wierzyciele hipoteczni . .				
9. Fundusz emerytalny i fundusze wieczyste . . .				
10. Procenty i prowizje . .				
11. Rachunki oddziałów (saldo jednostronne)				
12 Sumy przechodnie				
13. Dywidenda niepodniesiona .				
14. Zyski z lat ubiegłych . . .				
Suma bilansowa				
15. Zobowiązania z tytułu udzielonych gwarancji				
16. Różni za inkaso				
Razem.				

Stempel banku i podpisy

Wiadomości nieurzędowe.

KOMUNIKAT Nr. 20.

Zarządu Kasy pogrzebowej pracowników skarbowych.

Zarząd Kasy zawiadamia, iż dn. 19 kwietnia 1925 r. o godzinie 11 w lokalu Izby skarbowej w Warszawie (ul. Rymarska Nr. 1, pokój Nr. 10, I piętro) odbędzie się walne zgromadzenie członków tej Kasy z następującym porządkiem dziennym:

1) zagajenie i wybór prezydjum,
2) zatwierdzenie sprawozdania za r. 1924,
3) zatwierdzenie budżetu na 1925 rok,
4) zmiana § 4, 6, 13 statutu,
5) Wybory do władz,
6) wolne wnioski.

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa 22. Nr. 28302. 10-III. 1924 r